

Zafer Yılmaz

- şiirler -

Yayın Tarihi:

27.11.2021

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kùltür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Zafer Yılmaz

Eserleri:

* O ` da gitti biz kaldık

(Babamın aramızdan ayrılışına...)

Bir Sala sonrasında
İnsan bir gün yetim kalır
Toplumun ortasında
Daha uzun yaşarsa
Kayıpları çoğalır
Vay dünya

Lezzetine aldandık
Bal çaldın ağzımıza
İlk soluğu alırken
Sıkı sıkı bağladın
Kendine hepimizi
Çırpınırken kalbimiz
Anlamadık mevzuyu
Hay dünya

Çarptırdık ora bura
Mümkün mü akan su dura
El boş avuç boş kalmış
Farkına varamadık
Aldatman ifşa olur
Biz varınca huzura
Uzun kalırız sandık
Bal tadında müdavim
Bir bir gitti yarenler
Balın acıya çaldı
Gidenlerin ardından
Kalınası değilsin
Sıyrıl şu yakamızdan
Ettiklerin çok bile
Sırayı savanlara
Musallada bakarken
İkrah geldi veçhine
Nefret düştü aşkına
Bizide geçenlerden
Say dünya

Bir tutanak babaydı
Arsız dalgalarına
Sığınırdık fırtına
Bizi alt üst edince
Yüce çınar sarardı
Hepimizi sıkıca
Heyhat O`da ayrıldı
Aramızdan sonunda
Başımızın mihveri
Gönlümüzün ilacı
Şu kuru sokaklarda
Yapayalnızım şimdi
O`da gitti biz kaldık

Ateşin ortasında
Bir Sala sonrasında
İnsan bir gün yetim kalır
Toplumun ortasında
Daha uzun yaşarsa
Kayıpları çoğalır
Vay dünya

O'da gitti biz kaldık
Ateşin ortasında
Vay dünya

Zafer Yılmaz

Adı yok

Ademden aşağı
Sevda ninnileriyle büyüdük
Her çağda
Şiirler yazdık
Kahramanlarımız vefalı
Aşıklarımız sadıktı
Ve haine cezasını verdik
Kahpeyi zelil gördük
Tarih boyunca
Ve fakat
Öyle bir tarihte
Geldik ki dünyaya
Baş aşağı her şey
Yitirmiş insanlık
Hilkatten gelen duygularını
Ve unutmuş herkes
Ahde vefayı

Niye ve kime
Vurduğunu bilmiyorsan
Anlamı yok bu kavganın
Yüreğinde isim verememişsen
Adı yok bu kavganın
Ve en kötüsü
Neden sevdiğini bilmiyorsan
Adı da yok anlamı da yok
Bu sevdanın
Daha doğrusu
Ne kavgā kalmış
Ne sevda
Nede bunlara sebep samimiyetimiz

Zafer Yılmaz

Alın terleri buharlaşıp bulutlara karışmaz

Filmin birinci sahnesi
Kaybeden yukardan bakar diğerine
Ben senden üstünüm edasıyla
Yücelik taslayarak...
Oysa
Prizmadan rengârenk yayılan
Aslında tek ışık huzmesidir
Ve
Boyayı paçavralar tutar
Bilinmez mi?
Bütün renklerin gölgesi tek renktir
Güneş nasılda eşit davranıyor her şeye
Kendi lisanınca anlamlı bir mesaj vererek

Yoktan verilenle
Emekle kazanılanı karıştırmamak lazım
Alın terleri buharlaşıp bulutlara karışmaz
Tasnif olur cins cins ve yığılır
Hangi niyet ve hangi fiille oluştuğuna göre
Ta ki hesap gününde karşılar sahibini...

Zafer Yılmaz

Alırken mi satarken mi?

Övgü kime
Gelene mi, gidene mi?

Methiye neye
Satılacağı mı, alınacağı mı?
Kimi önemsiyoruz?
Neyi önemsiyoruz?

Neden kötülüz?
Alacağımızı
Kötüyse
Neden almak istiyoruz?

Neden methediyoruz?
Sattığımızı
Madem iyi
Neden satıyoruz?

...
Bütün espri burada
Terazi ne tarafa ağır basıyor
Ve biz ne tarafa biraz basıyoruz
Yani duygularımızı da koyuyoruz
Terazinin kefesine
Karşımızdakine nasılız
Kendimize nasıl

Kendi hatamızı
Nasıl görüyoruz
Başkalarınınkini nasıl

Kurallara biz uymayınca adı ne
Başkaları uymayınca adı ne
Bu ikilem
İmtihanın esprisi

Birde hadi insanları kandırdık
Yaratana nasıl yutturacağız
Bütün bu yalanları

Bir gün
Sattığının kusurunu söyleyebilirsen
Kendine rağmen
Başkasına daha iyimser olabilirsen
Yanında olmayanın işini
O seni görüyormuş gibi yapabilirsen
Ve
Yanında olmayanın hakkında
O işitiyormuş gibi konuşabilirsen
Tamam
"Kanatlanmayı hak ettin,
Kâmil insan"
Diyerek, seni alnından öpeceğim...

Zafer Yılmaz

Annese ölünce öksüz kalırmış insan

Sende gittin
Babamdan sonra
Tarıfsız bir boşluk içimde
Ve bedenim bir boşluğun içinde.

Bırakarak her şeyi
Oğullarını, kızını, komşuları...
İçim acıdı şimdi
Sandığını kırmışlar
Oysa seni mezara ben koydum
Gördüm buradan hiçbir madde götürmediğini
Dünya dünyada kaldı.
Sende kendimi yaşadım
Giderken hiçbir şey götüremeyeceğimi...

Ama kıskandım birazda
Seni babamın yanına koyarken
Hep ben komşu olurum diye düşünürdüm
Bir taraftan hazır değilim henüz derken
Bir taraftan gerideki değersizlere bakıp yüksündüm
Bir gün bizimde üstümüze toprak örterler
Pencerelerimizi örten kalın perdeler gibi...

Üzerine ilk toprağı atarken
Acısıyla, tatlısıyla bir hayat geçti
Gözlerimin önünden
Ve anladım,
Annese ölünce
Öksüz kalırmış insan
Kaç yaşında olsa da...

Zafer Yılmaz

Atılır okuldan ilk dersi geçemeyen

Gözlerin
Olumsuzluk eki ekler
Her kelimeye
Bakışların
Noktayı ünlem eder
Yada soru işareti
Sözlerin
Tarumar eder
Üst üste koyulmuş her şeyi
Ve kelimelerin
Yüregini avuçlar insanın
Dayanılmaz sancı ile ...

Davranışlarını tariften acizim
Yıkmaya geldiğin kesin
Sevgi adına ne varsa
Ve mamur ne varsa
Senin taarruzuna maruz
Aslında
Çok eskilerini bilmem ama
Bildim bileli negatifsin

Bir kelime var lügatta
"Vefa" diye
"Ahde vefa" diye
Bilmem hiç iklimine düştümü?
Bu kelime
Delikanlılık mektebinde
İlk ders diye okutulur
Ve atılır okuldan
İlk dersi geçemeyen
Arkası da olsa
Zenginde olsa

Zafer Yılmaz

Bağzar,gül,bülbül

Hey gidi hey
Çocukluğumuzun
Şokağın öbür başından aldığımız
Gül,leylak,iğde...kokuları
Gizlice koparıırken
Elimizde açılan
Aylarca iyileşmeyen
Diken yaraları
Hey gidi hey

Hormon değdi güllere
Dikenleri çelimsiz
Kokuları iğreti
Sadece renkleri çok canlı
Ve bülbül bağırıyor
Avazı çıktığı kadar
Besteden sanattan uzak bir sesle
Hey gidi hey

Nerde derenin bile
Soluğunu kesip dinlediği
Kuş sesleri
Hey gidi hey

Piknikçilerin arabalarından çıkan
Cıstaklı şamata sesleri
Ve arkada bıraktıkları
Poşetler,kağıtlar,atıklar
Hey gidi hey

Hormon değdi güllere
Hüzün değdi gönüllere

Zafer Yılmaz

Bahar

Yeşil... ilkbahara en büyük muştı
Tülden kelebeğin kanat sesiyle
Belki de ilk müjde veren bir kuştı
Seherde çınlayan hoş nefesiyle.

Pınar ışıllı dere şen şakrak
Artık su içmeye kıyılmaz güzel
Kayboldu kuruluk yeşerdi toprak
Dünyaya dokundu sihirli bir el.
1982,Erzincan

Zafer Yılmaz

Bazen sular yükselir

Hayat bu
Bazen sular yükselir
Balıklar yer karıncaları
Bazen sular çekilir
Balıkları karıncalar yer

Ay ayrı çeker suları
Gece ayrı çeker
Ama
Ateş düştüğü yeri yakar
Ve kaçışır yuvasını su basan karıncalar
Su kenarındaki evler manzaralı ama
Arkasına çekim kuvvetlerini alıp
Birde kabarması var suların

Balıkların karada çırpınışları
Yuvalarını tehlikeli
Fakat o kadar
Verimli kıyılara yapmalarındandır

Birileri sevinir
Birileri üzülür
Rızkı veren Allah
İmtihanı verende

Hayat bu
Bazen sular çekilir
Balıkları karıncalar yer
Bazen sular yükselir
Balıklar yer karıncaları

Zafer Yılmaz

Bazen yazdır,bazense kış

Nefis ister daim alkış
Yukarıya doğru kalkış
Bazen iniş,bazen çıkış
Kainatın düzeni bu
Bazen yazdır,bazense kış

Baharda da rüzgar eser
İnsan kendi önün keser
Taze teni yerlere ser
Anılırsın yıllar boyu
Bırakırsan güzel eser

Her bir şeye bakar gözler
İnsan kendi kendin közler
Dudağında donar sözler
Ellerimiz sana açık
Yürek titrer,seni özler

Zafer Yılmaz

Bende olsam bahtiyar

Koca dünyanın
Bir ucu Adem
Bir ucu Havva
Ellerimiz duada
Peşine takıp beni
Gezdirme diyar, diyar...

Rahmet dağındayım
Ayaklarım parçalanmış
Gözlerim buğulanmış
Takatim kalmadı
Artık beni üzme yar...

Ayaklarım kayıyor
Çılgınların semtine düştüm
Arkam,önüm,sağım,solum
Tut elimi bırakma
Ötesi uçurum, ötesi yar...

Yüreğim ipil ipil
Ayaklarım yere değmiyor
Ne söyleyeceğimi seçemiyorum
Bir temenni bir dua:
"Sevdam yüzüme gülse
Bende olsam bahtiyar..."

Zafer Yılmaz

Beni sakın bir yere bırak

Aklımın bulmacası yokluklarla varlıktır
Kalbime düşen görev sade vefakârlıktır

Yokluğun yoğurduğu varlığın yokluğudur
Yokluk...halbuki yokluk:Varlığın çokluğudur

Az bir çoktur yok yanında
Yok bir çoktur çok yanında
Çoğu olmaz bir canında
Çünkü tektir, çünkü tektir...

Sen ıslat mendilini ıslat da alnıma koy
Bıktım şu fikrimi sil,sil de al bastırarak
Sıyrır beni lügatten, tüm kelimelerden soy
Götür beni götür de sakın bir yere bırak.
1980,Erzincan

Zafer Yılmaz

Beyaz güvercinler

Beyaz güvercinlerin
Kanat sesleriyle uyandım
Bu gün sabaha
Ve gidişleri
Bir eylül günü sonbaharda
Geride kalan anılarıyla
Bu sonbaharda
Sıyrılacak ve uçacak ellerimden
Beyaz güvercinlerin
Kanat sesleriyle

Eylülü zincire vurdum
Sonbaharı da
Oysa her yaprağın düşmesi
Bir şarkıydı yüreğimde
Henüz bestelenmemiş
Ve sonbahar hasat mevsimiydi
Ektiğini biçenler
Ekemediğine üzülenler
Nasırlı ellere yakışmasa da
Yeni banknotlar
Şimdi böyle...
Birde kış gelecek
Hazırlıksız yakalandıysan
Kış da zor geçer
Hele şubatta martta

Bu hüznün böyle sürer
Beyaz güvercinlerin gidişleri ardından
Tâ ki dönene kadar
Aynı kanat sesleriyle
Tüyleri pörsümemiş
Sesleri kesilmemiş
Vakur ve ürkek duruşlarıyla

Onlar yüreğimin efsanesidir
Bazen çıtları çıkmaz
Bazen hiç susmazlar
İyi bilir onlar
Şusacacağı yeride
Öteceği yeride
Bazen günlerce aç dururlar
Onlar her birikintiden su içmez
Her yemi yemez
Yemli tuzaklara eğilmez
Sabredeceği yeride
Bilir coşacağı yeride
Sevdaları uğruna
Parçalarcasına kanatlarını birbirine vurur
Onlar kavgasını da unutmaz sevdasını da
Ve bilir
Kavgada kanadını yumruk gibi vuracağı yeride

Kanatları olsa da
Bilir uğacağı yeride
Kalıp öleceği yeride

Bir gün temelli giderler
Ama yaşadıkları coğrafyada
Kendi kanat seslerini
Çınlatacak nesiller bırakırlar geride

Birde paçalı taklacılar var
Davranışları hep beni üzer
Ama onlar sahiplerinin elinde gezer
Marifetlerini göstermeleri için
Fazla zaman gerekmez
Paçalarından belli
Bir metrede beş takla attıkları
Ve
Sarhoş gibi
Sersemlemiş kafalarıyla
Mahmur gözleriyle
Ne yaptıklarını bilmeden
Yalpalayarak yürüyüşleri
Ve koşup eline alır
Oper onları sahipleri
Aslında nice paçalıları
Daha öpmüştür o sahipler
Ama kızdığına yere çalmıştır
Avuçlarının içinde olduğu için
Ağızlarında en çirkin sözlerle
Taclacı paçalı güvercinlerin
Bu ilginç sonu
Sevdalı yüreklere serinlik verir

Ama tarih hiç unutmayacak
Beyaz güvercinlerin
Vakur,ürkek duruşlarını
Yerinde kanat vuruşlarını
Yerinde ötüp yerinde susuşlarını
Yerinde ölümü seçip
Yerinde gök yüzüne uçuşlarını

Zafer Yılmaz

Bir avuç toprak serpeceğim

Bu gün cepsiz bir elbise giymeliyim
Kumaş ve renkli olabilir
Kesin cepsiz olmalı
Herkes bilmeli
'Cebi yok bu adamın'
Tüm notlarım kafamda
Hiç param yok
Kaç kişi selam verecek?

Bir avuç toprak serpeceğim
irkin bakışlı gözlere
Aralarından ziyana uğramadan
Sıyrılmak için
Bir avuta saklayacağım
Başka şeyin doyuramadığı gözlerimize

Hangi iklimde
şarkılarla karşılayacaklar
Tehcir edilmiş yüreğimi?
Hangi iklimde
Yorgun bakışlar gelişime odaklanır?
Umutsuzluk yolumu kesse de
Bir avuç toprak serpeceğim
irkin bakışlı gözlere
ıkıp gideceğim aralarından
şizden beriyim diyerek
Bekleyenim olmasa da

Zafer Yılmaz

Bir kelime mayına bastı

Önce
Bir kelime
İlgimi çekti
Lügatte
Sonra beynime battı
Zehirli kıymık gibi
Sendeledim yıllarca
Kötü huylu ur gibi
Çaresiz büyüdü
Ve cerrah
Neşterini kırdı
Umutsuz vaka...

Mayına bastı
Bir kelime
Yüreğimde
Önce topuğu koptu
Sadece
Ve herkes
Kendi mayınına basar
Bu ders hafif geldi ki
Aynı ayak
Tekrar bastı
Ve koptu bacak
Diz üstünden
Heyhat
Yinemi
Artık yürek parçalandı
Patlamanın şiddetinden
Heyhat

Cenazeyi
Hep aynı kişiler yıkar
Aynı kişiler kaldırır
Hazin
Ve aynı çukura konur
Sıradan ölede
Yüreğinde mayın patlayanda
Çok hazin

Zafer Yılmaz

Bir kere

Mesihin gözlerinden
Bugüne düşen ışık
Yüzündeki acının
Çarmıha asılı
Bedeninden değil
Çağrısının muhataplarının halinden
Olduğunu anlatır bize

Tropikal iklimin meyveleri
Yetişir mi kara kışta
Tur-i Sina...
Emin Belde...
İnsanı çarmıha gerer bunlar
Dokunursan çıkarına

Kanatlanmak var aslında
Yükselmek göklere
Ama nasıl?

Madem ölüm bir kere
Şanına yakışır olmalı
Yoksa gitmek var kahrederek
Ama
Ne kahrettiklerin değer bunu
Ne gideceğin yer

Elimiz boş
Kalakaldık karakışta
Kötüsü gönlümüz boş
Sen
Sevdalanacak değil
Sevdayı konuşacak
Bir dost bulursan
Haber ver bana da
Ne olur...

Zafer Yılmaz

Bir ölüñün sentezi

Takvimin yaprakları yüreğimde sancıdır
Gerçek hayat ötede takvimler yalancıdır

Hayatın anlamı ne? Ne kadar sürer varlık?
Dünyanın zevkleri boş, ötede vefakarlık

Yokluklarla varlığın kesiştiği odakta
Beyazlar içindeyim bembeyaz bir kundakta

Bedenimi üşütmez mermerin serinliği
Vuslata giden yolun şu tüldeñ gelinliği

İlkbaharda uçşan benekli kelebeğim
Sıcacık bir kucakta uyuklayan bebeğim

Gözlerinize perde üstümdeki çiçekler
Aşğıda çalışır karıncalar, böcekler

Bir gün üstümüzdeki çiçekler tek, tek kurur
Dağılan parçacıklar 'SÜR' u bekleye durur

Hepsi dünyada kaldı, kazanıp yığdıklarım
Ürküten bir iskelet geri kalan tek varım

Mermerdeki sarıkla bana hayat verenler
Aslında şu toprağı üzerime serenler

Ben dememiş olayım ama sıra sizdedir
Korkmayın dünya fani gerçek hayat bizdedir.
Erzurum, 1987

Zafer Yılmaz

Bizede firak düştü

Kimi taşları yonttu
Kimi renkleri
Kimi sesleri
Derdimizi anlatmaya
Bize de varak düştü

Türlü lezzetler buldu
İnsanoğlu dünyada
Dolaştı ardı sıra
şeytan yapıştı yakama
Kuşattı dört yanımı
Bize de tuzak düştü

Bölüştüler araziyi
Paylaştılar iklimi
Seçildi mevsimler
Biz gerilerde kaldık
Nasibimize biraz kurak düştü

Herkes yerleşti toprağa
Bizde kendimizi bulduk
Kucağında toprağın
Muhitimiz iyide
Dostun bahçesine uzak düştü

Herkes mirasını paylaştı
Rahmet atalarımıza
Hep çile kazanmışlar
Bize de çile çorbasından
Bir kâse hak düştü

Zaman durmayan akış
Sürükledi bizi de...
Anne sütü,
Ekmek, urba, barınak derken
Sakalıma ak düştü

İnsanoğlu çok ilginç
Bir babanın oğluyuz
Kardeşçe yaşamak varken
İlk günden aramıza
Nifak düştü

Ağır ağır yürüdük
Belirli istikamete...
Kıymetli taşlar, mermerler
Seçildi sütun sütun
Bize ise kuru toprak düştü

Sabırlar meyve verdi
Ayrılıklar son buldu
Herkes kavuştu dostuna

Vuslatı paylaştılar
Bize de firak düştü

Ne kavgalar gördü tarih
Sevda uğruna
Ne zulümler gördü
Kısa savaşları kazanıp
Karıştılar yaldızlı sevdaları
Ve
Uğruna bir ömür isteyen
Şevdanın taliplisi az çıktı
Önce anlayamadık
Olayın ciddiyetini
Ama şükürler olsun
Bize de Hâk düştü

Zafer Yılmaz

Bölündü rüyam yarım kaldı

Bu rüzgarlara alışık değilim
Gafil avlandım
Felç vurdu bir yanıımı
Bedenim yarım kaldı

Sildim adres defterimden
Eski kayıtları,
Eskimeyen kayıtları
Geriye yârım kaldı

Kurudu göz yaşları
Geçti matemler
Herkes unuttu hüznü
O günlerden geriye
Bir benim zârım kaldı

Rüyamda kurşuna dizdim
Kabuslara sebep yalnızlıkları
Ve fakat
Bölündü rüyam
İşim yarım kaldı

Zafer Yılmaz

Bu sahnede salonu terk ediyorum

Elektriğin olmadığı
Gaz lambasının her yeri
Aydınlatamadığı
Eski günleri özledim
Karanlığı özledim
En azından
Kara işleri
Karanlığın gizlediği günleri

Alanlara satanlara
Bir dakikada beş takla atanlara
Rağbetin olduğu
ve
Alın teri işçisinin
Bir lokma ekmek için
İş bulamadığı günlere kaldık

Herkesin yanlışları
Normal bulduğu
Tatsız günlere kaldık
Her şeyin ayan beyan ortada olduğu
Kimsenin saklama gereksinimi hissetmediği
Taşkın günlere kaldık

Ben bu sahnede
Salonu terk ediyorum
İçeri girmeye çalışan
Kalabalık güruhu yarabilirsem
Salonu terk ediyorum

İnsanların kuru ekmekleriyle
Yamalı elbiseleriyle
Bir birlerine güvendiği
Kapılarını bile kitlemediği
Karanlık sanılan
Günlere iklimlere
Kaçacağım

Yada
Dağ başında çoban olsam
Bunlar
Koyunlarını verir mi
Otlatmam için
Yoksa otlama koyunun
Çobanla sürünün
Arasına da bir şeyler mi karıştı
Zorumuza geliyor ama
Aslında
Bir şeyler mi karıştı bizim mayamıza

Karanlık günlere kaldık
Lambaların spotların

Şeffaf vitrinlerin ortasında
Ve
Gaz lambalı aydınlık günleri
Yürekten arar olduk

Zafer Yılmaz

Bu vadide kendimi buldum

Bugün
İssız bir vadideyim
Anlamalı saydığımız
Tüm kelimeleri terk ettim
Ve sıyrıldım kalabalıkdan
Bestemden rahatsız olacak
Güruhtan uzakta
Kelimesiz sesler çıkararak dolaşıyorum
Sanki beni anlayan
Bir varlıkla selamlaşıyorum
Kah sesim kesiliyor kah yükseliyor
Bu vadide
Kendimi daha iyi anlıyorum
İçimde aradığım gizemi
Zorlanmadan yakalıyorum

Yüzümün şeklini hissettim
Her etkiye bir tepki
Şekilden şekile girmiş suratımı
Şimdi tanıyorum
Sanki suratım hilkatine döndü
Ve ben
Kendimle selamlaşıyorum
Sanki
Tüm vücudum göz
Tüm vücudum el
Tüm vücudum yürek...
Yani
Ben kendimim
Tüm vücudum kendim
Bu vadide
Ben kendimi buldum

Zafer Yılmaz

Bu yüreğin hakkı

Artık sevdam
Yreğimle sınırlı
Oysa bu sevda
Dünyayı kuşatır derdim
Kanımın damarlarımda
Daha deli aktığı günler
Gerçeğin karşısında
Akıl dize gelir derdim
Kanı en kılcal damara
Pompalayan yüreğin gücünü düşündükçe
Bu küçücük vücuda
Bu yürek çok büyük derdim
Yumuşacık bilek kasının
Kısa sürede nasıl sertleştğini görünce
Bu küçücük vücuda
Bu bilek çok büyük derdim
Ve aslında
Bu küçücük dünyaya
Bu sevda çok büyük derdim

Oysa
Birlikte aynı havayı soluduğum
Bu insanların
İkliminde oyuncak sevdalar yeşermiş
Rengârenk, albenili...
Ama
Kof, sığ, mevsimlik

Oysa aynı tarih ve coğrafyada
Ayrı iklimin
Ayrı sevdaların insanları
İç içe

Oysa akılları
Mantık esir almış
Zaten yüreğe hiç yer yok
Lisan lakayt
Bakışlar manasız
Duruş değişken
Çirkinlik tüm vasıflarıyla
Somutlaşmış zerlerinde

Heyhat
Ne zamana kadar sürecek
Bu nankörlük

Tüm cesaretimi toplayarak
Bu bitkinlikten kurtulup
Avuçlayarak yüreğimi
Yukarı kaldırıyorum
Ellerim duada
Ve haykırıyorum

İnsanlar
Lütfen bu yüreğın hakkını verelim
Lütfen.

Zafer Yılmaz

Camide huzur

Şırıl, şırıl akarken endamına kapıldım
Şanki yapıştı bana kaçamadım çarpıldım

Belki yeşil hastası, belki de hayranıyım
Şadırvan yeşil ve ben yaşanmamış anıyım

Yıkarken şadırvanda yüzümü ve kolumu
Çizdi bir yaşlı adam gideceğim yolumu

O anda yükseldi bir hoş eda:ezan sesi
Kaldırdı üzerimden işkenceli kafesi

Cami huzur yuvası gariplere sığınak
Şeytana karşı siper, sevaplarla yığınak

Renk,renk halılarının ipliği olsam keşke
Mendil olsam ellerde uzanıyorken eşke

Ya şamdanlar, şamdanlar? ruha akseden nakış
Alev, alev gözlerle uzaklardan bir bakış.

Bütün ağırlıkları şu sırtıma yükleyin
Çıkan yağımı alıp kandillere ekleyin

Yanıp, yanıp tüteyim aydınlatarak onu
Hiç gelmesin Yarabbi! gelmesin bunun sonu.
1978,Erzincan

Zafer Yılmaz

Camiler

Avizedeki cümbüş halıdaki her renkle
Koşarak doldururuz beş vakit camileri
Yılların getirdiği mukaddes bir ahenkle
Koşarak doldururuz beş vakit camileri.

Kubbedeki nakışlar zarafetin belgesi
Ya sülüsler,kûfîler...dev bir devrin gölgesi,
Minareler,ezanlar...bura İslam bölgesi
Koşarak doldururuz beş vakit camileri.

Sessiz taşlıklar yutar şadırvanın sesini
Hissederim mermerde suların nefesini
Atınca üstümüzden şeytanın kafesini
Koşarak doldururuz beş vakit camileri.
1984,Erzurum.

Zafer Yılmaz

Cemre yüreğime düştü

Sokaklar
Ciğerlerimizi üşüten soğuk
Sobamız ısınsa odamız ısınmaz
Birikiriz etrafına
Ellerimiz ısınsa yüreğimiz ısınmaz
Kışın, ayazın,
Aylarca güneşi göremediğimiz
Günlerin ardından
Bir umut yüreğimizde
Bir sabır
Cemre havaya düştü
Hele sabır gardaş
Az kaldı kuzuların
Meleşeceği günlere
Köyün yolu ha açıldı ha açılacak
Cemre suya düştü
Dün güneşi gördük bir ara
Güney yamaçların
Karı erimiş
Cemre toprağa düştü
Isındı ayağımızın altı
Ayağımız toprağa değdi
Çeşmede eğleşmeye başladı yarenler
Dağda taşda rençperin
Neşeli sesi yankılanır
Kağınının gıcirtısı
Tohumlar yaprağa durdu
Alnımızın kırışığı biraz gevşedi
Ve cemre yüreğime düştü
Alevlendi bağrım
Çare bilmez kimse
Artık kar düşmez iklimime
Kış gelmez coğrafyama
Yollarım kapanmaz
Cemre yüreğime düştü
Yüreğim cemreye
Gözlerim ufuklara düştü
Ellerime hicran
Ve kalemime efkar
Heyhat

Zafer Yılmaz

Cennet

Seherin rüzgârıyla cennetin hoş kokusu
Bu kokuyu alanın hiç gelir mi uykusu?

Zafer Yılmaz

Cennet ayaklarının altında anne

Havva oldun
İnsanlık tarihi başlarken
Sadakatin duadan kitabını
Sen yazdın
Kızgın, ıssız çöllerde
Yer yüzünde
İlk sizin duanız kabul oldu
Ve sen doğurdun Havva anne
Bütün insanoğlunu
Adem'den başka
Kim doğduysa, doğacaksa
Tarih boyunca
İlk isyancıyı doğurmanın
Hüznünü yaşadın yüreğinde
İlk mazlum yavruyu toprağa verirken
Sen yaşadın ilk evlat acısını
Sana Havva ana derken
Yüreğimizdeki saygıyı
Öğrendik kainatın efendisinden

Asiye oldun
Celladın bıçağından kurtulana
Kardeşinin oğluna kucak açtın
Her tehlikeye rağmen
Ve hilesi boşa çıkarken zalimlerin
Annesine teslim ettin Musa'yı
Firavunun sarayında
Aslında büyük dedende
Firavundu Yusuf'un zamanında
Ama güzel anneciğim
Senin imtihanın
Kuran'ın kınadığı
İnsanlık tarihinin zalimiydi
Ve sen sabır timsaliydin
Hele Allah elçisine inandığında,
Kızgın güneş altında
Zalim kocanın bağlattığı ellerinle
Öyle dua etinki
Üzerine atılan kaya
Cansız cesedini ezerken
Sen Me'va' daydın
Rahat uyu
Güzel anneciğim
Garibanlar karşıya geçince
Zalimler kızıl denizin dibini boyladı
Ve efendimiz seni
"Kemale ermiş kadın" diye anardı

Hacer oldun
Kölelik serüveninden
Firavun'un komplosuyla
İstisna bir dala tutundun

Kaderine sürükledi seni
Çünkü sen
Bir peygamberi doğuracaktın
Peygamberler gelecekti
Senin neslinden
Ve seçilmiş gelecekti
Çilekeş annem
Ne kadar sabırlısın ki
Kuru çöllerde
Küçücük yavrunla kalmak
Doldurmadı çileni
Ne zorla yetiştirdiğin
O gül goncanı
Bıçağa teslim ettin
Sen evlatlarına
Sabrı,mücadeleyi,sadakati öğrettin
Senin gayretin bize
Yıllardır bitiremediğimiz
Zemzemi hediye etti
Hacer anne seni anarken
Bu bitkin halimizle
Kendimizden utanıyoruz

Meryem oldun
İffetin timsaliydin
Öyle bir imtihan yaşadın ki
Tüm Adem oğlunda
Bir sen yaşadın bu imtihanı
Yani seni seçti yaratan
Diğer kadınların çekemeyeceği yüke
Bilgelerin şaşırdığı makamda
İtaat yolunu seçtin cesaretle
Senin rabbine bağlılığın ve teslimiyetin
Yeni doğan bebeği dile getirdi
Fitnecilere karşı
Ve yer yüzünde
Bir senin oğlun
Anasının adıyla anıldı
Güzel annem

Amine oldun
Seçilmişin annesi olmak
Seçilmiş bir anneye layıktı
Kainatın beklediği
Bir çocuk doğurdun
Çocuğu doğmadan ölen babadan
Ve tüm yükü omuzlarında
Biricik yetiminle
Kıymet bilmeyenlerin
Tarih ve coğrafyasında
Kanat gerdin gül goncasına

Güzel annem
O kadar yüceydin ki
Doğurduğun
Cenneti ayaklarının altına koydu

Halime oldun
Kimsenin beğenmediği
Yetimi aldın kucağına
Süt vermek için
Annesinin parası olmasa da
Verecek çok şeyi olmasa da
Bereketi düştü evine
Seçilmiş yetimin
Güzel annem
Senin sütünle büyüdü
Kainatın efendisi

Hatice oldun
Kimselerin itibar etmediğine
İtibar ettin
Ve onların itibarını reddettin
Allah'ın seçtiğini eşliğe seçtin
Yanında oldun en zor günlerinde
Önce sen inandın
Önce sen güvendin
Güzel annem
Allah sana dünyada
Selam gönderdi
Bu ne büyük şereftir
Güzel annem
En güzel insanın eşi
Gönlümüzün güneşi

Fatıma oldun
Babasının annesi
Şehitlerin annesi
Bizim annemiz
Hep çileyi yaşadın
Baban sana anne
Sen babana anneydin
Zor günlerinde
Daha çocukken
Güçsüz ellerinle
Eşsiz yüreğinle
Kanat gerdin kureyşin zulmüne
Babanı korumak için
Ve Allah seçti eşini
İlmin kapısı,
Allah'ın aslanı
Aslanların babası
Güzel annem
Ellerin kabarırdı

El değirmeninden
Ev işlerinden
Ve cennet genęlerinin efendilerini
Sen doğurdun
Güzel annem

Tarihler yazdı evlatların
Alparslanlar, Fatihler...
Ne yiğitler doğurdun
Ne şampiyonlar...
Ve adı, şanı duyulmamış
Ne güzel evlatlar
Nice milletlere
Özgürlük mücadelelerinde
Sen bayrak oldun

Sen doğurdun her yavruyu,
Kanından kan vererek
Canında can vererek
Sütünü verdin
Yiyene kadar
Kendin yiyemesende
Doyurdun yavrunu
Kendin giyemesen de
Giydirdin yavrunu
Her tehlike karşısında
Şiper oldun evladına
Ölüm pahasına da olsa
Tarih boyunca

Hakkın o kadar çok ki üzerimizde
Son nefesinde yiğitler
Senden helallik diler
Seni anlatmaya
Kalemler yetmez
Lisan dar gelir
Güzel annem
Allah sana üf demeyi yasakladı
Elçisi senin ayaklarının altına
Cenneti serdi

Zafer Yılmaz

Cesur yürek

Akrebin dili değdi
Yaban otlarına
Ve gözleri
Zehir saçıyor
Tüm gördüklerine.
Beyninden zehrini
Akıtır tükürüğüne,
Onun değdiği
Her ne varsa
Solarak kurur...

Güneş ışığını
Üzerine çevirse de
Kurbanlar
En yüksek perdeden bağırsa da
Ne kimse görür
Ne kimse duyar...

Zulmü görmek için
Vicdanla bakmak lazım...

Hakkı
Güçlüde,
Çoğunlukta,
İmtiyazlıda,
Yada çıkarda
Sanıyorsak
Mazlumun göz yaşları
Kızıl denizde boğar bizi.
Oysa
Firavuna tabi olmaktansa
Karşısında duracak
Cesur yürekler olmalıyız.

Lütfen
Haklıya hakkını verelim.
Payımıza az düşse de,
Hiç düşmese de...

Zafer Yılmaz

Çatlama beynim

Zonklasan bile
Çatlama beynim
Yerinde durda
Atlama beynim
Gördüğün her şeyi
Katlama beynim
Birazcık sabret
Patlama beynim
Leylekler gibi
Tıklama beynim
Sende garipsin
Saklama beynim
1985,Erzurum

Zafer Yılmaz

Çızdım oynamıram

Selo mızıkçı selo
Mahallenin çamur çocuğu
Bilye oynasan aynı
Saklambaç oynasan aynı
Bir mızıkçılık bulur selo

Ortak ne alırsak onunla
Hepsini kendisine versek
Yine borçlu çıkarır bizi
Mızıkçı selo

Bir mahalle bilir söyler
Selonun huyunu
Şaşarım hala aramızda
Kimse kovmaz onu
Kovsa yine mızık çıkarır
Korkar herkes şirretinden

Hey gidinin mızık selosu
Hala aynı
Yıllar geçti
Ne sular aktı
Köprünün altından
Aynı tas aynı hamam
Selo evde mızık
Selo dairede mızık

Sıkıştımı ilk sözü
Çızdım oynamıram
Bire selo
Çızmanında bir reconu var
Oynamamanında
Yoksa
Bir gün seni bir çızarlar
Bir daha oynayamazsın
Mahallenin çocuğusun
Çok çektik senden
Ama
İçimiz acır yinede
Sana bir şey olsa

Zafer Yılmaz

Çok geç

Ben başı kesik horoz sesim nefesim sönmüş
Aklım başıma geldi ama gün çoktan dönmüş

1987,Erzincan

Zafer Yılmaz

Çukur gözenin tatlı suyu

Biz çocukken
Bu beton yığınların yerinde
Yeşil tarlalar vardı
Tarlaların başında, meyve ağaçları
Kendini işine vermiş köylüler
Gün doğmadan kalkardı
Kimi görsek selam verirdik
Kimin yükü varsa ucundan tutardık
Herkes başımızı okşardı
Sevildiğimizi anlardık...

Sende bilir misin buraları,
Kırlarda gezdin mi çocukken,
Karşı yamaçlarda kenger topladın mı hiç...
Yoksa nerden bileceksin,
Yayla yolundaki çukur gözenin suyunu...
Ağladın mı misafire kesilen kuzuya,
Karaağacın tepesine tırmandın mı,
İnce dalını çatal yapmak için sapana...
Karabaşı kurtlar paralayınca,
Ağladın mı başucunda,
Kardeşine sakladığın şekerleri,
Önüne koydun mu karabaşın?
Yemeyince anladın mı?
Artık uyanmayacak uykulara daldığını...

Bizim gözyaşımız,
Menşüre ebenin,
Sırtımıza attığı tokatla başlar,
Ağlayarak başladığımız hayat,
Öylece akıp gider...

Ama şimdiki hüznüm,
Bir özlemdir o günlere,
Yamaçların yaban çiçeklerine,
Çukur gözenin tatlı suyuna...

Zafer Yılmaz

Dağların gözyaşı

Dağların gözyaşı
Ve serin esintisi
Biz vadinin çocuklarına
Tedirginlik getirir
Oysa dağların sevgisidir
Gözyaşı ve esinti
Oysa dağlar sevdalıdır
Ezelden yeşil vademize
Derenin getirdiği
Dağın sevda şarkısıdır
Yoksa selin hırçınlığına
Rıza göstermez dağlar
Karın ayazına
Sevdası için
Katlanır dağlar
Baharda serin suları
Vadinin kucağına dökmek için
Çağlayanda yukarı süzülen
Balığın taşıdığı
Bu masum sevdanın cevap namesidir
Kırmızı pullarından
Kıvrak hareketlerinden tanırız onu
O vefalı sevda ulağıdır
Ölürse yüreğinde saklı kalır
Mesajın içeriği
Yaşadığı sürece
Sevdanın yüküyle çırpınır
Vadinin çocukları
Sesinde büyür
Sevda ninnilerinin
Anlayana aşk olsun
Dağların gözyaşını
Aşk olsun anlayana...

Zafer Yılmaz

Derdimi açamam yabancılara

Sancılar, sancılar sabaha kadar
Kıvrandır gönlümü teskin edemem
Kederler elemler gözlerim ağlar
İçimde yığılır kimseye demem

Bilirim kimseler bana yar olmaz
Tahammül ederim bu acılara
Paylaşısam hayatın anlamı kalmaz
Derdimi açamam yabancılara
1988,Erzurum.

Zafer Yılmaz

Dokunsam ağlarmısın?

Seni korumak için
Zamanı ve mekanı
Yalıtmalıyım senden
Set çekmeliyim
Tüm canlılarla arana
Sadece bahar olmalı mevsim
Saat sadece kuşluk vakti
Biz güneşe bakarken
Gölgelerimiz arkada kalmalı
Arkada kalmalı karanlıklar

Bakışların yine dalgın
Gözlerin yorgun duruyor
Yoksa ağladın mı?
Yoksa içinde yokmusun?
Gerçi örümcek bağlamamış pencereler,kapılar
Ama bakışlarına anlam veremedim
Alışık değilim böyle
Görmezden gelmene
Havanı bozmamak için
Bir şey demedim
Kısık ses selamımı almadın
Bağırsam duyarmısın?

Sebebi ben değilim
Ama
Yağsız kağıt tekeri gibi
Yanıksın bugün
Ne taş attım
Nede gül
Nasırlı ellerimle öteden
Şefkatle dokunsam ağlarmısın?
Yada başını omzuma yaslayıp
Dostluğu anlarmısın?
Gözlerini kapayıp
Ta derinlerde
Beni ararmısın?
Senden önce ölürsem
Beni anarmısın?

Zafer Yılmaz

Dostlar bilir

Derin sular
Karanlıktır
Çağlayanlar
Çağlar beni

Yüreğim der:
"uçup gidem"
Koymaz aklım
Bağlar beni

Efkar bürür
Benliğimi
Çeker durur
Dağlar beni

Yeşillikler
Yolum keser
Bırakmaz ki
Bağlar beni

Hissettirmem
Yabancıya
Dostlar bilir
Ağlar beni

İnsanoğlu
Fani doğmuş
Esir almış
Çağlar beni

Avcılıkta
Usta zalim
Bağ-bent eder
Ağlar beni

Yeni yetme
Kural bilmez
Trafikte
Sağlar beni

Sağlam yerim
Kalmasa da
Mil çekerek
Dağlar beni

Ölülere
Rahmet dile
İçten üzer
Sağlar beni

Zafer Yılmaz

Elçinin hatırı

Denizde yalınayaklılara yol açan
Nebinin hatırıdır
İbret almazsak
Elçinin mucizesinden
Samiri'nin buzağısı böğürür
Firavun yüreklerde
Bir kere suları yarmak yetmez
Şimdi kudret helvası, bildircin eti
Usandırmasın bizi
Kaçıncı imtihanımız
Kaçıncı zora koşmamız
Seçkin elçiyi
Yoksa gerçek sebep
Yüreğimizdeki hastalık mı?

Elçiyi kılavuz edinen
Belki zorluklardan geçer
Ama varacağı yer
Doğru menzildir
Elçiyle alay eden
Binlerce mucize görse de
İkna olmaz
Daha zorunu bekler
Oysa peşine düştüğü
Akla muhal
Ya helvadan, odundan, taştan
Yapılmış puttur
Yada rüzgarla öten
Düdük misali
Bir buzağıdır
Aslında karar yürekte biter
Asanın yerden fişkırttığı suları gören
Aldanmamalı böğüren buzağıya

Vay be!
Ne çok buzağı var
Ne çok buzağıcı var
Boşuna değil bu öykünün
Kitapta yer alması

Bir kere
Nebinin peşinde
Denizi yararak karşıya geçmek yetmez
Sonra kaybedersek
İnandıktan sonra sapkınlık
Ne çirkin...
Asıl imtihan
İmtihan içinde imtihan
Başımızdaki...

Zafer Yılmaz

Ellerim üşüyor tut ellerimi

Ellerim semada
Gözlerim gözlerinin baktığı
Yerlere bakarken
Etrafımdakiler etrafındakiler gibi
Bende senden uzağım
İklimim uzak
Coğrafyam uzak
Zamanım uzak
Yüreğimin yakınlığı
Isıtmaya yetmiyor ellerimi
Ellerim üşüyor

Yüreğimin konuğu
Lütfen gel
Geceme gel,
Gündüzüme gel
Gelişin uzaklarda kalan
Ellerime, gözlerime merhem
Gelişin ihtilali olur yüreğimin

Yaralarımızı sarmak için gel
Riyakarlardan usandık
Önümüzde durmak için gel

Sen aslında gitmedin
Uzaklaştık senden
Aramıza mesafeler girdi
Ötelerde aradık seni
Kaybetmedik ama
Uzaklaştıkça uzaklaştık senden

Çevirme yüzünü bizden
Önümüze ışık tutmak için gel
Yüreğimin sıcaklığı
Isıtmaya yetmiyor ellerimi
Ellerim üşüyor
Ne olur tut ellerimi

Zafer Yılmaz

Es yiğidin bağına

Es yiğidin bağına
Deli rüzgâr
En azından
Yedi ceddini seni tanır
Ve hala
Onların tanıdığı
Deli rüzgârsın
Sen
Ambarımız dolmadan,
Dağdan odun inmeden,
Dumanımız tütmeden,
Çarpmazsın...

Ya şu
Geçici kuvvetleri ardına alıp
Korkunç yıkımlar yapan
Egzoz dumanı boyutunda
Hidrojen bombası gücündeki
Suni esintiler...

Onların yiğitliği
Namludaki merminin
Barutu kadardır...
Unutmamak lazım
Bir gün mermiler biter
Arkacıları çekilir
Yüz yüze kalır
Satılmışlarla mazlumlar
İşte bu karşılık günü olmasa
Yaratanın adaletine gölge düşer...

Deli rüzgâr
Yiğitliğin dilimizde türküdür
Dostluk-düşmanlık bir tarafa
Biz yiğidin türküsünü okuruz
Dostta olsa düşmanda
Biliriz sen
Arkadan ve sinsice vurmazsın
Onun için düşman kalmışsın
Yıllardan beri
Ne çıkarlar barıştırmış bizi
Nede korkular
Sensiz varlık olmaz
Es deli rüzgâr

Zafer Yılmaz

Esrarlı gece

Baharla dirilir yeniden toprak
Çıkıp bir tepeden, bakasım gelir

Görünce rengârenk gül bahçesini
Yakama bir gonca takasım gelir

Kafamı çevirip semaya baksam
Bir kandilde benim yakasım gelir

Esrarlı gecenin sırrına erip,
Gökte yıldız gibi, akasım gelir

Zafer Yılmaz

Ey oğul

Gördüğümüz her şey, sınavdır oğul
Süremiz bitmeden uyanmak lazım
Çeliği sert eden o tavidir oğul
Alevin harına dayanmak lazım

Etrafa bakarsan çirpin bozulur
Eğriyi doğrudan ayıramazsın
Aslanlar susmuşsa çakallar ulur
Yanlıştan yakayı sıyıramazsın

Hakkıyla Rabbini bilirse insan
Zorlansa da bir bir çözülr işler
İnancın uğruna dünyada yansın
Gül bahçesi olur kızgın ateşler

Velhasıl tarihi ve coğrafyayı,
Dolaşsan her yeri gezsün dünyayı,
Keşfetsen uzayı, güneşi, ayı
Dünyada cenneti kazanmak lazım.

Zafer Yılmaz

Feri yetmez gözlerimin

Yollar beni
Türlü yere
Yollar beni
Yasa boğar
Yollar beni
Soluğu hep
Ensemededir
Gün gelince
Ötelere
Yollar beni

Kollar beni
Sevenlerim
Kollar beni
Fani dostluk
Böyle işte
Karşılıklı
Kollar beni
Anlamak zor bu halleri
Gönlüm ötelere düşer
Tam niyetlenirim ama
Bırakmaz ki
Kollar beni

Sollar beni
Kitaplar dağıtılırken
Üze durur
Sollar beni
Işığını hissederken
Gözden iraklara gider
Feri yetmez gözlerimin
Kavuşmuşken
Sollar beni

Üze durur
Kollar beni
Örte durur
Çullar beni
Ve postalar
Pullar beni...

Zafer Yılmaz

Gece kaldırımında

Bu günde titremekte gölgem kaldırımlarda
Vücudum ıslanırken gözüm yıldırımlarda

Başka şey duymuyorum, bir rüzgâr ılığında
Zaten ay görünmüyor bulutun sıklığından

Kaldırımı linç eden topuğun sahipleri
Kıvrılmış yatağına gevşemiş tüm ipleri

Kaldırım üstündeki topuk lekelerini
Emdiriyor özüne zayetmeden birini

Çilenin ıstırabın iz, iz görüntüleri
Parlayan kaldırımın yer, yer söküntüleri

Yıkanan kaldırımında çıkmayan tek leke ay
Birde görüntü bozan ayak izlerimi say.
1984,Erzurum

Zafer Yılmaz

Gece pencerede

Yıllardır bekliyorum karanlık ortasında
Fikrim çalkalanıyor aklımın potasında

Karşımda bir pencere, pencerede alevler
Oraya atmak için kuşattı beni devler

Önümdeki pencere karanlıktan da kara
Vicdanımı sızlatır karşımdaki manzara

Penceredeki hayal zihnimi dizginledi
Gördüğüm olaylardan aklım fikrim inledi

Yüreğimi bürüyen cehennemin korkusu
Bu korkuyu çekenin hiç gelir mi uykusu?
1983,Erzincan

Zafer Yılmaz

Geceler

Geceler...geceler birer sığınak
Sonsuzluğa doğru bir tünel kazır
Ellerden uzak da bakir yığınak
Hırsızlığa kadar her emre hazır

Gece ufuklara sığmayan deniz
Zamanla eskimez rengi de solmaz
Gecenin sırrını keşke bilseniz
Geceler boşluk da bir, bir kaybolmaz

Gece şairlere kutsal sermaye
Tefekkür ehline büyük lütuftur
Yorgunlara birer tatlı hediye
Şu sönük dünyayı kuşatan bir nur.
1984,Erzincan

Zafer Yılmaz

Gecenin bir yarısında

/Gecenin bir yarısında
Gecenin bir yarısına yazılan şiir/

"nafileten lek"
/Senin için faydalı/
Yaradanın tavsiyesidir

Bir alarm kurmalıyım yüreğime
Gecenin bir yarısında
Beni uyandıran,kaldıran
Dipdiri ayağa
Dualarım yükselirken
Yeniden indirmeliyim vahyi
Rahmet gibi üzerime
Gecenin bir yarısında
Mekke sokaklarına,Medine sokaklarına
Öteki taraflarım Muhammed olana kadar

Benim için faydalı
Her gece bir mum yakarsam karanlığa
Zulumat nur olur
Kısa zamanda
Hele
Her geçen gün bir ışığımın söndüğü şu anda
Gecenin bir yarısında
Öteki seslerin sustuğu
Arı,duru,berrak zamanda

Yer yüzü mescid kılındı bana
Ayaktayken,otururken,yan üstü yatarken
Rahmanı zikretmeliyim
Ve
Hira yı örtmeliyim üzerime
Gecenin bir yarısında
Övgüye değer bir makam için...

Zafer Yılmaz

Genetik bildirge

Her yeni tohum
Atalarından farklı
Yeni takvimler,
Yeni iklimler,
Yeni coğrafi tecrübeler ekler genetiğine
Ama
Bindokuzyüzlerden sonra
Genetik bildirgeler bile
Birbiriyle çelişir oldu
Takvimin, iklimin, toprağın ayarı bozuldu
Çoklu standartlar uygulamaya konuldu
Bireysel, farklı, ayrımcı...

Aynı takvimde, aynı tohumlar
Kimileri serada,
Kimileri saksıda,
Kimileri sokakta,
Kimileri tek başına,
Kimileri topluca...
Yetiştiriler
Ve
Her birinin
Kitabı farklı yazar,
Gazetesi ayrı okur,
Televizyonu zıt konuşur...

Geriye bozulmamış
Bir hakikat kaldı
O `da muttakiler için hidayet kaynağı

Zafer Yılmaz

Gönlümdeki

Sunulunca çiçekler demet, demet elime
Çiçekleri denk saymam gönlümdeki gülüme
1979,Erzincan

Zafer Yılmaz

Gönül öğretmen

Çocukluğumda
Çoban türkülerini
Hep ıslıkla söyledim
Hiç kaval çalamadım
Baharda söğüt dalından yaptığım
Düdükleri saymazsak
Flütümde olmadı
O zamanlar
Böyle şeylere
Para harcanmazdı

Gönül öğretmen
Yine aynısını yaptı
Zengin çocuklarının başını okşadı
İsimleriyle babalarının hatırlarını sordu
Ben kış soğuşundan çatlamış ellerimle
Bitmesin diye bastırmadan yazdığım
Kurşun kalemimle
Yüreğime şunları yazdım:
"İlk derste, ilk soruda benim parmağım kalkmalıydı
Daha inmemeliydi inadına tüm şımarıkların"
Bunları düşünürken
İlk defa bu yıl alınan
Ve her eve gidişimde
Sokak çeşmesinde tertemiz yıkadığım
Lastik çizmelerimde
Sıranın altından
Gördüğüm gülücüklerimi
Hiç kimse görmemeliydi

Ben minicik yüreğimde
Annemin, babamın hatırlarını
Daha sevda dolu kelimelerle sordum
Sormayanların yerine
Ve babasının hatırı sorulduğunda
Şımarıkların neler hissettiğini anladım
Anladım arkanın gücünü,
Paranın tilsimini
Ve babamın yüreğindeki yerini
Yalnız o günlerde hiç anlayamadım
Ders boyu havadaki parmağımı
Hiç görmeyen Gönül öğretmenin
Neden ilk kalkışında
Avukatın oğlunun parmağını gördüğünü
Ve onun yarım yamalak cevaplarını
İltifatlara boğduğunu
Yüreğimi inandıramasam da
Aklımdan arka sırada
Oturduğuma yordum

Ama rüyamda

Ön sırada oturduğumu
Gördüğüm gün
Anladım
Hep böyle gitmeyecek
Ve bir umut yeşerdi yüreğimde
Hep böyle gitmeyecek

Zafer Yılmaz

Gurbet

Çocukluğumun bayramlarını özlerken
Ö zamanlarda gurbette olduğumu hatırlarım

Bildim bileli
Gurbetteyim
Kimsesiz, tarifsiz...
Doğduğum köyde,
Dolaştığım iklimde,
Yaşadığım yerde,
Ben gurbetteyim,
Gurbet bende...

Tam elimi atınca
Billur kâseye
Düşüp de kırılmaz mı?
Yılların emeği
Hüzün akıtır yüreğime
Neşeyi koyamadığımızdan
Yürek hüznün yuvası olur...
Gurbet künyeme oturur
Ruhumu kuşatır...
Sadece elest makamında
Dilimize vuslatın tadı değmiş
Bir ömür canlı tutar içimizde
O lezzetin hazzını...
Vuslat kati nasa bağlı olmasa
Çekilecek yük değil
Gurbetin hüznü

Çocukluğumun baharlarını özlerken
Ö zamanlarda gurbette olduğumu hatırlarım

Zafer Yılmaz

Gül ve bülbül

Doyası gözledim kanlı rengini
Tehditle uzanan dikene karşı
-Dünya toz pembe-gül kaplar engini
Vuslatın sevinci tutuyor arşı

Dikenin batsa da kararı verdim
Bu kan sana feda olsun... Akacak
Tattım zevki sende sonsuza erdim
Mutluluk yakama çiçek takacak

Kırmızı dalgalar âşık kanından
Mızrağın deldiği vuslat oluşu
Belki de edecek beni canımdan
Sevdiğim alacak benden soluğu

Kan rengini güle verdim bitirdim
Dallarında gezer oldu kırmızı
Bende senden oldum kendim yitirdim
Kansız bir bedenle muttasıl sızı...
1978,Erzincan

Zafer Yılmaz

Gülenaz

Ağlayan ok
Gülen az

Alışıkır tabiat
En zarif bestekârın
Her yeni gün
Umutla başlayan
Namelerine,
Şakıyan hoş sesine
Ve
İlgi duymayan gülün
Lakayt davranışına

-Bülbüle naz-
Gül yapar bülbüle naz
Yapılmaz ki
Güle naz

Kaderi bu
Bülbülün
Sesi güzel
İlgi az
Besteleri hüzünlü
Efkârı çok
Çengi az
Dinleyenler muzdarip
Ağlayan ok
Gülen az

Alışıkır tabiat
Yapılmaz ki
Güle naz

Alışıkır tabiat
Ağlayan ok
Gülen az

Zafer Yılmaz

Güreş

İstiyorum ki millet bir meydana yığılsın
Yürüsün-bayrak açıp susadığı çeşmeye
Tüm engeller aşılınsın tüm batıllar boğulsun
Gücü kalmasın şerrin hayırla güreşmeye
1981,Erzincan

Zafer Yılmaz

Güvercinin gerdanı

Ve şair
Eşinin başından ayrılmadan
Aylarca ağıt yakan
Güvercinin hikâyesini yazacaktır...

Renk cümbüşü
Güvercinin gerdanı
Sesindeki efkâr
Sevda iksirinden
Parçalanan kanatları
Nişanıdır vefanın
Onu kendinden geçmiş
Semazen kılan
Hu -hu deyişidir
Yoksa hilkatten gelen
Yuva arkadaşı
Gülle tanışık değil
Belki sevda
İsmi gibi karanlık bir dehlizdir
Gerdanın renk cümbüşü,
Kanatların sesi ve rüzgârı
Karanlığa renk katar...
Beklide çaresizlik
Köpüğe tutundurur
Çare diye...

Ve şair
Alışılmadık hu-hu larla
Eşinin başından ayrılmadan
Aylarca ağıt yakan
Güvercinin hikâyesini yazacaktır
Etrafındaki yapmacık,sahte...
Yaratıklara inat.
Her hecesi
Yüreğine su serpererek...
Her hecede
Yüreği kanayarak...

Zafer Yılmaz

Hafakan

Hafakanlarımın düğüm noktası
Zihnimi sızlatan zehirli kıymık
Müebbet mahkûmun silik yaftası
Alnından görülen kaybolmuş sıyrık

Fikir kafesinde sonsuz işkence
Feryat edeceğim mecal mi kaldı?
Kafa tasım çatlar, sızlar her gece
Ölüm... sanki ölüm kapımı çaldı.

Peri masalları gündeme geldi,
Çevremi bürüdü devler cüceler
Bu hayal gerçekten daha güzeldi
Zihnimden silindi eski heceler

Aklın hamurunu yeniden kardım
Kelimeler bende değişti artık
Kıymık yarasına sonsuzu sardım
Sonunda kapandı kocaman yırtık
1981,Erzincan

Zafer Yılmaz

Hasret

Koynunda uyuklarken hep sana hasretim ben,
Kalabalık içinde insana hasretim ben,
Yataklara düşmüşüm bir kana hasretim ben,
Sualtı tarlalarda tohum ekmeye HASRET...

Üstünde yürüyorken yollara hasretim ben,
Dar elbise içinde bollara hasretim ben,
El ele gezinirken kollara hasretim ben,
Istiraplar içinde çile çekmeye HASRET...

Pınarların başında saf suya hasretim ben,
Ahlaksızlık içinde has huya hasretim ben,
Hep sevecen gezmişim pusuya hasretim ben,
Ellerim nasırlara, sırtım tekmeye HASRET...

Çürük taşlar içinde köşeye hasretim ben,
Kahkahalarım sahte neşeye hasretim ben,
Saymakla tükenmez ki çok şeye hasretim ben,
Hasretim,hasret,hasret...hasret çekmeye HASRET...

1987, ERZURUM

Zafer Yılmaz

Hayat matematiğe benzemez

Annesi ders çalıştırırken
Çocuklar neler hisseder bilemiyorum
Ama
Çocukken bütün ev halkı
Beraber başladığımız
Yemekleri çok özlüyorum
Yer sofrasında
Kapış, kapış yediğimiz
O zamanlar her şey yoktu
Yalancı yahni, yalancı mantı,
Yalancı dolmalarla büyüdük
Ve
Hiçbir zaman bilemedik
Gerçeği nasıl oluyor,
Bazen babam dışarıdan
Bize de
Döner ya da lahmacun getirirdi
Kendi dışarıda yemişse
Doyana kadar olmasa da
Tadı damağımızda kalırdı...

Bugün yokluklarında
Bunları hatırlamak
Şefkatle başı okşanır gibi
Yüreğini ferahlatır insanın...

Oysa
Hayat matematiğe benzemez
Mesela
Hayatta her zaman
İki yarım bir bütün etmez
Ama
Bazı düşük ihtimalli sonuçlar
Hayattan kıymetlidir,
Bunlar için yaşar insan
Ve
Gerekirse bunlar için ölür...

Zafer Yılmaz

Henüz son sahneyi görmedik

Baharı gördük
Her şeyin yeniden yeşerdiğini
Küçük tohumlardan
Çıkan esrarengiz bitkileri

Sonbaharı da gördük
Nasıl sarardığını yaprakların
Önce hasat mevsiminde
Meyvelerini verdiler
Sonra soluşlarını gördük

Ama henüz
Son sahneyi görmedik
Ve
Klasik filmlere benzemez
Senaristin tarzı alışıldık değil
İlginç
Kalitenin yüksekliği kadar
Masraf düşük
Alışıldığın tersine
Son sahnenin ihtişamı
Tahminlerden uzak
Nede gözlerimiz hazır
Son sahneyi görmeye

Üzerimizdeki sarhoşluğu
atmalıyız
Kendi rolümüzü oynarken
Kısacık çekimde
Tüm kabiliyetimizi sergilemeliyiz
Yaptığımız iş adına
Henüz son sahneyi görmedik ama
Bilemeyiz kim kalacak ekranda
Ve kim kalacak akıllarda

Zafer Yılmaz

Heyhat

Bugün kulağımın sevdiği sesler
Mayınlı tarafta kaldı
Ve ayaklarım
Hedefsiz eylemlerde
Bağı çözülmüş mafsallarımın
Başına buyruk
Hareket bozukluğuyla...

Yüreğimin ritmi alışıldık
Soluk alışım doğal
Ve fakat
İçimde değilim
Dışımda yokum
Elbiselerimi giydim
Ama ne tıraş oldum
Ne saçımı taradım
Bugün kimsesizim
Kimseye gidecek
Cesaretimde yok
Bilmem bu depresyonu
Kim kustu suratıma
Kim mimiklerimi gerdi
Bu gece sabaha kadar
Ve çehrem kontrolümden çıktı

Zafer Yılmaz

Hüzün yakışır

Herkes kendi hüznünü yaşar
Kendi dünyasında
Kerpiç duvarlar kadar mutlu
Dağ heybetiyle
Kireç duvara yakışır
Kışlada
Hüzün askere
Şair
Kalabalıkta yalnızlığı yaşar
Gün boyu
'Nasılsın?' sorusuna
Yüreği hasret dolu
Yalnızlığıyla
Gün boyu
Kaçamak cevaplar...
Monoton hayatın duygusuz
Günlerinden kurtularak
Önce teorisini yazdığı duyguların
Pratiğinde

Bu ülke, benim ülkem
İklim, esin
Hepsi benim

Kireç duvara yakışır
Kışlada
Hüzün askere
Kalabalıkta yalnızlığı yaşar
Gün boyu
Şair

Telefonun dostluğu
Hüzün kamçısı
Ötede, ötelerde
Konvoyların, otobüslerin, uçakların
Ötesinde
Hasretin bittiği ülkede,
Şairin eşsiz ülkesinde
Ama
Yüreğinde hicran,
Hasret iliklerinde
Ağlamaklı
Sağlık olsun dost...

Kireç duvara yakışır
Kışlada
Hüzün askere
Kalabalıkta yalnızlığı yaşar
Şair
Gün dolu

1995,ERUH

Zafer Yılmaz

Hüzünlü bayram

Bayram bir hüzündü kışlada
Annemin gözyaşıyla
Telefonda kelimeler bitmişti
Artık duygu
Terk edilecek kadar sevimsizdi
Oysa
Kucaklamalıydı insan çocuklarını,
Eşini, dostunu...
Yoksa
Niye bayramdı
Yüzlerce insanla kucaklaşıyor
Yapmacık
İçimde bayramlaşmanın
Kucaklaşmanın özlemiyle
Ufuku kuşatan dağların ötesi
Özlemle
Bakıp aynı şeyleri göreceğimi
Bildğim halde
Yine baktığım
Ufuklar
Artık ötesini unuttuğum...
ERUH, 1995

Zafer Yılmaz

Işık

Bir pırıltı alınca yol başı fenerinden
Bir şeyler kıpırdadı bağrımda tâ derinden
Kurtarmaya geldi vinç
Hafakan sonu sevinç
Sessizliği bozan ses sessizliğe denk ise
Sessizlik denebilir kalbimdeki bu sese
Sustum, sustu kainat
Çılgın seslere inat
Kim demiş akarsular yatağından çevrilmez
Kim demiş kara dağlar kuvvetlidir devrilmez
Güçlü her şeyi yapar
Güç tüm yolları kapar
Tıkanan akışların sonu patlamalıdır
Ben patlarsam düşmanım hırstan çatlamalıdır
Yatırımım saklıdır
Azalmaz kapaklıdır

1982,Erzincan

Zafer Yılmaz

İkinci Eylül

Bu ikinci eylül
Ve bu ikinci
İçimden bir şeylerin kopuşu
Hani yapraklar
Dökülür ya eylülde
Ama ne çabuk
Mevsim sonbahar
Ve
Dökülmeye başladı yapraklarım
Anlayamadım...

Heyhat
Yalancı bahar
Ne çabuk yerini bıraktı
Uçuşan yapraklara
Tarih edemediğim
Bu içimdeki burukluk
Ne zaman teskin olacak
Rabbim sensin Kerim,
Sensin Kadir...
Senin varlığın güçlü kılar
Her zorluğa, varlığımı...
Yoksa dayanılası değil
Bütün bu sıkıntılar...

Bu ikinci sonbahar
Ve ikinci içimden
Bir şeylerin kopuşu
Aslında
Bu
Ön habercisi
Kendi eylülümün
Ulaksız, namesiz,
Kelimesiz bir mesaj
Alana, anlayana...

Zafer Yılmaz

İncisu

O Meryem'in iffeti, Zeyneb'in çılgılığıdır
Hatice'nin bu günkü müşahhas kılığıdır
İncisu dedik ona yolları aşsın diye
Onu zorda bırakan suların sığılığıdır

Uzaktardan el sallar bir damlacık bengisu
Renk cümbüşü etrafım, hani inci? Hangi su?
Zambakların kokusu ıssız bahçede kaldı
Umutla gözlüyorum yollarını İncisu

Ödünç aldım geceden menekşenin rengini
Mehtap tepede iken yere serdim engini
Kaçırırsak fırsatı çok bekleriz beyhude
Bulamayız bir daha çağlar boyu dengini

Sen, suskun halimize son verecek bir dilsin
Gelişin, kuraklığı yüreğimizden silsin
Çorak toprağımıza gel Mesih'in annesi
Gel de âlem annenin ne olduğunu bilsin...

Zafer Yılmaz

İşim çok, Vaktim az

Büyük bir iş için
Padişah'tan emir aldım
Onun için bu telaşım
Cellât sualleri sorma
Halime bak
Ve anla
Yoktur mührüm, fermanım

Oyalama beni gardaş
İşim çok,vaktim az
Birde yoruldu ki sorma
İlk günlerde toyluk ettim
Sermayede heder oldu
Ayağa kalkmak için
Yoktur dizimde dermanım

Tut ucundan şu sabanın
Koşulmaya razı oldum
Yan yatmasın bari gardaş
Herkes kaldırdı hasatı
Kaçırдық bir kez ucunu
Son güze kaldı harmanım

Sermaye yanlış gitti
Ticaret iflâsa vardı
Pazar dağılmak üzere
Vakit iyice daraldı
Bir taraftan bağıyorum:
"Haydi, koşuşun buraya"
"Batan geminin malları bunlar"
İşim çok, vaktim çok az
Çaresiz kan-ter içinde
Ey çaresizler çaresi!
Merhametine eman'ım...

Zafer Yılmaz

İtirazım infazın sensizliğindedir

Aforoz edilmiş itilmişlikle
Sırtım dönük
Hayata,
İnsanlığa...
Aslında
Ben o değilim
Kırılması işaret parmağım
Kendimi gösterdim
Dokunarak şakağıma.
Oysa tek suçum
Yüreğimdeki sevda.
Ben şartlanmışım
Senli cümlelere 'evet' demeye
İtirafım bundandır.
Yoksa yanlış anlama.
Şimdi itirazım
İnfazın sensizliğindedir
Geri kalmanın kazancı
Belki dokunursun
Küskün omzuma.
Almak için kırgın gönlümü.
Bir umut içimde
Bitmesin zaman
Dayansın o ana kadar.
İnadına bereketleniyor sevda...

Zafer Yılmaz

Kalbim

Vecdimin ocağında fıkırdayan tencere
Ötelerden öteye açılan bir pencere
1980Erzincan

Zafer Yılmaz

Kalbimin işgalden kurtuluş günü

(la ilahe illallah)

İnsanın kalbinin
Düşman işgalinden kurtuluş günü olmalı

Hürriyetin kıymetini bilemez
Atalardan miras topraklarda yaşayanlar
Oysa
Bir bedel ödenmeli
Sahip olduğun kıymet için

Bilal'in direnişi
Düşman işgalinden kurtardığı kalbini
Tekrar kaybetmemek içindir

Evlerin anasına tevhit bayrağı dikilmişse
Ve kurtulmuşsa düşman işgalinden
Artık
Oraya her gelen
Elindeki, cebindeki, kalbindeki putları atmadan
Onun etrafında dönmemeli
Yoksa
Sadece kendini kandırır
Münafık misali
Ve hesap günü:
-Sen karşıdaki ordunun neferisin
Bayrağından belli.
Derler kendisine...

Kalbimizin düşman işgalinden kurtuluş günü olmalı
Milat olarak bilmeliyiz o günü
Artık başka bayrak asmamalıyız
Aykırı sesler duyulmamalı
Aykırı eylemler görülmemeli
O günden sonra...

Düşmanlarını iyi bilmeli insan
İyi bilmeli
Düşmanın silahlarını
Ajanlarını...

Ve iyi bilmeli
Kendi zayıf noktalarını
Sınırlara gözcüler dikmeli
Nöbetçiler koymalı
Ve caydırıcı tedbirler almalı
Kaybetmemek için hürriyetini...

Düşman işgalinden kurtuluş günü olmalı
İnsanın kalbinin
Ve bir daha düşmanı sokmamalı oraya insan...

Zafer Yılmaz

Kalbimin öbür duvarı

Kalbimin hatim duvarına yaslı
Yarı uyanık
Yarı uykuda
Yer mi kaydı ayağımın altından
Mekân ebruli
Zaman buz kesmiş
Ayakların yanmasın sonra
Bilmediğin zemine basma
Bu resmin iz düşümü
Alnım toprakta

Kalbimin öbür duvarı yaslı
Bir temenni
Buna güç yetmez
Ey en güçlü
Ellerim semada
Emanım sana
Sen ol dersin ve olur
Eser rahmet rüzgârı
Tüm insanlığa...

Zafer Yılmaz

Kaldırım ve ben

Kaldırımı zorlayan topuklar çeşit çeşit
Kaldırımın yükünü say kaf dağına eşit

Emekliyor kaldırım ayakların altında
Sabrı kalmamış artık sabırlı takatında

Doluşun evinize kaldırım gece benim
Üzerine uzansın güvenerek bedenim

Çekin vücudunuzu kaybolun kaldırımdan
Eziyetiniz yeter çekilin şu karşımdan

Girin kocaman gözlü devlerin ağızından
Kurtulun uzayların kuyruklu yıldızından

İndirin perdeleri kapatın kapınızı
Yanınıza gelmesin benimle yatan sızı

Siz yatakta uykuyu yakalayalım derken
Hepinizin nabzında kol kol korku gezerken

Kaldırımın koynunda uyuklayan bu bebek
Rüyasında uçuşan benekli bir kelebek
1980,Erzincan

Zafer Yılmaz

Kaldırımında korku

Yol başlarını kesmiş demir ağızlı devler
Kılıf olmuş onlara köşe başında evler

Ayağım sakın basar yere iz bırakmadan
Çekinerek yürürüm sağa sola bakmadan

Korkarım koca bir dev önüme fırlayacak
Köşeye sıkıştırıp üstüme hırlayacak

Üstüme bir araba farlarını parlatsa
Yahut -iftar topumu? - topçu bir gülle atsa

Kalbimi ipil, ipil duyarım sardığını
Hissederim korkunun pejmürde kılığını

Ama bu değil korku, bu değil nefes kesen
Nefsimi bağlayarak kalpten öteye esen

Ve titreten bedeni bütün vücûdu saran
Bir korku var ki bende katmış mayama karan
1979,Erzincan

Zafer Yılmaz

Kaldırımlar

Direklerde parlar yer yer ışıklar
Sessizliği emer sessiz taşlıklar

Ve çevremde uzun kısa gölgeler
Işık dan saklanmış kuytu bölgeler

Uzanmış gidiyor bir yol sonsuza
Kaldırım boşalmış dönmüş cansıza

Nerde kalabalık karışık belge
Titrek adımlarla sakin bir gölge

Bıktım yalnızlıktan, kalabalıktan
İçine düştüğüm çirkin kılıktan

Her gece vehimler kemirir beni
Bilmem bu çilenin nedir nedeni?
1987,Erzurum

Zafer Yılmaz

Kalp

Kalp ipilti için kutsal bir odak
En yüce kavramdan küçük kesinti
İnsan bir bebekse kalp ona kundak
Bütün deprenişler ondan esinti

Farklı ışıkların düğüm noktası
Mücerret kavramlar bürümüş onu
Ya ak, yada kara kader yaftası
Mühürler tasdikler en yüce sonu

Ruhun pırıltısı kalbe yürürse
Onda hayat bulur yüce fikirler
Kalbi ibadetin zevki bürürse
Yıkanır, süprülür, kaybolur kirler.
Erzurum,1985

Zafer Yılmaz

Kapat gözlerini

Kapat gözlerini
Yalancı baharlar ölsün
Kendi derinliklerinde ara
Henüz güneşin üzerine doğmadığı baharı
Kulak verme
Efsunkâr namelere
Seni mest edecek beste
Henüz söylenmedi
İçindeki rüzgâra bırak kendini

Gel seninle
Huzur veren bir iklime gidelim.

Üzerimize dar gelen
Şu dünya urbasını
Yürekten sahiplenme
Satacağı maldan kopamayan tüccar
Neye karşılık ücret isteyebilir

Haydi, çikalım bulutların üstüne,
Ben ismini ağaçlara kazımak istemem,
Tozlanmasın sevdamız,
Otlar, böceklerle...

Şu kavganın yorgunluğunda,
Kılıcımın şavkı geceye tılsım,
Bir tas soğuk suyunla serinlerim,
Siler alnımdaki teri senin mendilin.
Yıldızlara bakışım anlamsız,
Ben yüreğimin derinliklerinde gezerim.

Zafer Yılmaz

Karşı karşıya

Vazgeçtim, vazgeçtim ben sokak, sokak gezmekten
Uyanmayan bedeni topuklayıp ezmekten

Çekildim utanarak bakmadan hiç arkama
Korktum ki sarılacak kaldırımlar yakama

Adımımı eşik den içeriye atınca
Ortaya çıkmış oldu umulmaz bir sakınca

Dikildi bir kaldırım kapımın tam önüne
Rastlamak mümkün değil gideceği gününe

Mahpusum artık bende kafeste bülbül gibi
Görünmüyor düştüğüm uçsuz kuyunun dibi

Bütün cesaretimi toplayarak yürüdüm
Gelmeyen bedenimi direndikçe sürüdüm

Nihayet kaldırımla karşı karşıya geldik
Şehirde ayrılarak sakinliğe yöneldik

Bir sekiye oturdum çınarın gölgesinde
Birbirimizi seyre daldık bülbül sesinde

Ne kaldırıma doydum nede kaldırım bana
Bu rüya bitmez her hal ne lüzum var yalana
1983,Erzincan

Zafer Yılmaz

Karun'a sabır

İklim soğuk
Güneş cılız
Ve kainat donuk
Ötesi,
İnsanlar soğuk yüzlü, soğuk yürekli...
Hangi baharın tılsımlı gelişi,
Hangi tabibin Mesih eli
Çiçeklere suyu yürütecek,
Yüzlere neşeyi...

Binalar yükseldikçe
Ufuk alçalıyor
Yüksekten bakanlar çoğalıyor
Birde
Toprağa basmaya alışık ayaklar
Yükseklik korkusuna tutuluyor.

"ya leyte lena...
İnnehû lezu hazzin azim"

Nede çabuk girdabına kapılıyoruz
Yalan dünyanın
Oysa
Olmayana karşı böbürlenmek değil
Sana verdiği gibi
Onlara dağıtmak öneriliyor
Ve olana imrenmek değil
Sabretmek
Allah'ın vereceği daha hayırlıdır demek.

"veykeenne..." (28 / 76-82)

Zafer Yılmaz

Kavga y¼rek ister

Anlamsız değil
Ayaklarımın beni
Bu sokağa ekişi
Anlamsız değil
İkinci vaktini beklemem
Sen ada vapurunun sesiyle
Nelerin estiğini
Sırların açığa çıktığı g¼n anlarsın
Artık anlamı var mı bilmem
Ama bende her şiirin ilk mısrasıdır
Her şarkının ilk hecesi

Ben bir mektubu bir kez okurum,
Okur ve yakarım,
Bekliden saklanacak mektup almadığımdan...
Ama duyduklarımı unutmam
Gördüğüm ehre kılavuzumdur
Kelimelerin anlamı çok sonra gelir
atık kaşlar değildir anlamlı olan
Kaşlar istemli hareket eder
Ben gözlerinin iini tartarım insanın
Konuşurken aslında
Okurum göz bebeklerini
Korkuyu, kavgayı, sevdayı...
Korkudan yüreği titrerken
En keskin dişini göstereni bilirim
Isırmak y¼rek ister
Kavgaya soyunmak
Vazgeçmektir sahip olduklarından
Kazanırsan ne ala
Kaybedersen değmeli uğruna öldüğün...

Bir dost tartısı kurdum yüreğime
Sıraladım yukarıdan aşağı
Kilosu ağır basanı
İbreyi kımıldatmaz
Nice et-kemik yığınları
Her şeye gücü yetmeyene el amak,
Zilletin başlangıcıdır.
Arkası gelir,
orap söküğü...
Ben yalnızken
Ellerimi semaya aarım
Bilirim her şeyi veren O...
Bilirim sadece O kaldıracabilir
Kendisine el açılmasını,
Boyun eğilmesini...

Zafer Yılmaz

Kzasız belasız kurtulmak

Ufuk kapalı
Şair tutuk
Toprağın renginde bir çirkinlik var
Bu coğrafya
İçimde bir sıkıntı
Bir sıkıntı iliklerimde
Artık sınırdayım

Su tatsız
Hava kuru
Bir şeyin zevki yok
Vuslata adım, adım yaklaşmanın dışında
Hasretin bitişini hatırlatan
Her şey bir umut
Her gün tuluğu göremesem de
Guruba şahidim
Her gün biraz daha erkene gelen
Ürkütücü karanlıklar
Bu coğrafyada sevimsizleşiyor
Hayat
Oysa şair
Neler bulurdu gecenin gizeminde

Bütün dualarımın ilk satırı
Kzasız belasız
Bu cendereden kurtulmak
Bildiğim lisanların en içten kelimeleri
En yürekten söylevleriyle
Yaratana münacatım
Kzasız, belasız kurtulmak
Bu cendereden
Eruh, 1995

Zafer Yılmaz

Kefenin Yan Cebi

İnsanlık tarihi kurulalı beri
Öncekilerin geçmesi için ne hissettiysen
Sana sıra gelene kadar,
Sonrakilerin gelmesi içinde aynısını hissedeceksin
Mahşere kadar.
Başkaları için işleyen zaman
Durmuş saat için işlemez,
Ta ki yeniden kurulana dek
İlk kurulduğu gibi...

Peki,
Kim koyar ölünün kefeninin içine üç kuruş.
Madem parayı götüremiyor,
Kâbe'nin örtüsünden bir parça koymak niye?
Çünkü oda satılıyor-alınıyor parayla
Falan kişinin dükkanında.
Ne tesadüf, traji-komik
Cennetin tapusunu da satmış birileri
Para karşılığında...

Sınav bittikten sonra kazanmaya çalışmak
Adaletten kopmuş toplumlarda sonuç getirir.
Adil ve tek hakimi olan o gün
Zerre kadar iyiliğinde, kötülüğünde
Artıp eksilmeyen karşılığı vardır...
Amenna...

Âdem'e, İbrahim'e, Musa'ya, İsa'ya...
Muhammed'e gelen aynı kandilden süzülen ışık iken
Bazıları rüyalarında
Bunların hepsine aykırı,
Sadece kendi lehlerine emirlerle
Çıkıyor karşımıza.
Vay be!

Bu iş çocuk oyuncağı değil beyler
Hayat-memat meselesi...
Başkasının hayatına pusu kurmak
Şeytanın yoluydu.
Oysa
Bize verilen görev
Kendimizi ve ulaştıklarımızı
Ateş çukurundan kurtarmaktı.
Ateş çukuruna çekmek değil...

Zafer Yılmaz

Kelimeler donar bıyıklarında

Kar yağsa
Keşke kar yağsa
Dağlara, taşlara
Bağlara, bahçelere
Ve belki
Yüreklere de yağar
Yüreklere ulaşamayan yerlerine de
Kar yağar lapa lapa
Belki ilk günlerde yollar kapanır
Ama
Bahar mümbit olur
Zaten kıştan ümidi kestik
Kardelenler bile yok
Bari kaybedilmişleri
Örtseydi kış
Beyaz çarşafıyla
Bahara kadar

Keşke kar yağsa
Kapatsa yanlışa giden yolları
Bahara kadar
Ayazını kabulleneceğiz artık
Kara kışın
Ama bir iyiliği var ki
Serçenin bile izi kalır
Bastığı yerde
Kim ne zikzak çizmişse arazide
İzi kalır bastığı yerde
Ve ağızdan çıkan sözlerin
İzi kalır dudaklarda
Birde kelimelerin soğuksa
Donar kalır bıyıklarında

Keşke kar yağsa
Yağmur gibi anında ıslatmaz adamı
Yavaş yavaş işler
Derinden derine
Keşke kar yağsa

Zafer Yılmaz

Kendi hatalarım,yakar beni

Sıyrılmış kılıç,
Namlunun ucu,
Barut kokusu,
Masanın üstü tozlu,
Ve camlar kırık,
Devrilmiş vazodan dağılan
Suni çiçekler...
Kavgâ kokuyor hava.
Toynaklardan çıkan kıvılcım,
Boynuzun kenarından damlayan kan,
Yürek haddinden fazla hırçın,
Her şey olabilir...

Yeşili vahşi ormandan
Siyahı kara taştan almış
Karışık ve ebruli
Hürmet gerekir
Siyah taşâ
Hâşâ,
Tapınmak değil...
Kırmızıyı kim damlattı üzerine
Şimdi karanfiller kararacak
Yelkovanın çarmıhta son resmini
Dergisine kapak yapsın asalaklar
Ben geceyi bekliyorum
İkiye böldüm barutumu
Biri her ihtimale karşı...
Geceyi de ikiye böleceğim
Namlumu eğmeden kavgâ
İş ona kaldıysa
Süngümü zemzemle yıkadım
Sevda nasırının kutsal merhemi
Hangi kutuda saklısın?
Hangi cerrahın neşteri
Karanlığı parçalar...

Etten kemikten bedenim,
Toprakla kaynaşır.
Esas gaipte kalan,
Endişemin nedeni.
Adaletinin gereği,
En hassas terazide
Tartar beni.
Ve aslında
Kendi hatalarım
Yakar beni...

Zafer Yılmaz

Kıskaçta düşünce

Ben, kutlu gençliğin doğum sancısı
Küfür sardı beni dört bir yanımdan
Kara şeytanların en yalancısı
Yıllardır bezdirdi beni canımdan.
1978,Erzincan

Zafer Yılmaz

Kureyşli bir yetimden öğrendim

Okuması-yazması olmayan
Ama eserini
Asırlardır insanoğlunun hatmedemediği
Bir yetimden öğrendim sevgiyi

Öyle sevgi ki
Tarifsiz...
Katkısız...
Katıksız...

Ben sevgiyi
Kureyşli bir yetimden öğrendim
Laf olsun diye
'Yaratılanı sev yaratandan ötürü' diyen
Edebiyat hokkabazlarından değil,
Önüne gelene 'aşkım' diyen
Sahtekârların kol gezdiği
Tarih ve coğrafyada
Kulak verince esen rüzgâra,
Doğan güneşe, yıldıza, aya...
Kureyşli bir yetimin sevdası düştü bağrıma

Ve bana
Çağlar sonra gelecek bana
Ne kadar hediye,
Ne kadar sevgi...

Hey gidinin Dünyası!
Sen başkasında gördün mü,
Böyle bir sevda?

Çağlar boyu
Her yetimin başını onun eli okşadı,
Her mazlum yanında hissetti onu,
'Korkma Allah bizimledir' dedi
Darda kalana,
Yol gösterdi taşa tapana
Merhamet diledi
kendine taş atana,
Ve yıllar sonra
Taş atanların çocukları
Allah, Allah nidalarıyla
Kendilerini fillerin önüne atarak
Kanatlanıp yükseldiler onun yanına...

Hey gidinin Dünyası!
Sen sevgiyi kimden öğrendin?
Senden başkasını gözü görmeyen,
Senin için her şeyi yapan
Dalkavuklardan mı?

Ben sevgiyi

Allah'ı sevmeyi bilen
Bir yetimden öğrendim.
O'nu sevmeye yetiyorsa yüreğin
O'nun dışındakilerin
Hepsine yeter bu sevgi.
Ve
O'nun dışındakilerin
Düşmanlığı vız gelir...

Ben sevgiyi Kureyşli bir yetimden öğrendim.

Zafer Yılmaz

Kuşluk Vakti

Hani güller bitecekti bahçemizde
Onun için tırnağımızla kazmıştık
Yüreğimizden sulamıştık
Seher dualarıyla
Umut ekmiştik yarınlara...

Şimdi
Bir nazenin çiçeğin
Eğik boynunun hüznü
Bizi derbeder kılar

Oysa
Henüz tırnaklarımız toprak kokuyor
Yüreğimizdeki fırtına
Terletiyor alınımızı

Kuşluk vakti
Gecikmiş ibadetin son şansı
Başka işler durakalsın
Öncelik borçlara
Hiç yitirmedim umudumu
Hiç sönmedi o ateş...
Bir lütuf, bir bahşış
Cömertler cömerdinden...

Zafer Yılmaz

Laylaylom

Dünya yansa
Keyif size, işiniz laylaylom.

Külfeti başkasına
Kaymak size, gücünüz laylaylom.

Kuru ekmek halka
Pasta size, dişiniz laylaylom.

Vatandaş öder vergiyi
Sorgu yok size, borcunuz laylaylom.

Faturalarınız naylon
Kontrol yok size, fişiniz laylaylom.

Halk gıramla alamaz
Tartı yok size, hurcunuz laylaylom.

Erkeğiniz ayrı havada
Sual yok size, dişiniz laylaylom

Kaleniz, sancağınız belli değil
Uyan renk yok size, burcunuz laylaylom

Zafer Yılmaz

Mesajının ışığında yeniden ısınmak

Yıkılan binaların kalıntıları
Harabeler
Ölü topluma donuk
Hitabeler
Ölülerin mezar taşında
Kitabeler
Hangisi kurtaracak bizi
Bu cinnetten
Bu nankörlük den
Yoksa bir filiz mi başını kaldırdı
Karanlıkların ve bozkırların arasından
Umutla

Yine gece
Yine karanlık
Ellerim soğukta üşüyor
Kelimelerim tükeniyor
Ve sıkıyorum dişlerimi
Daralıyorum

Sen!
Kamçılı zalim!
Karanlığı kuşatan kara çarşaf gibisin
Benliğimi kuşattın
Melekler seni küfürde yüce bilir
Bende...
Yine
Her yanımdan saldırıya geçtin
Bu gece
Ve seni gösteren gözlüğümün
Camlarındaki tozu
Sileceğim bu gece
Gerçek yüzünü bilirim senin
Çağırdığının ne olduğunu
Bilirim seni
Kamçılı zalim!
İtaat makamında başkaldırdığını
Baş kaldırılmaması gerekene,
Başka güçlerin güç yetiremeyeceği güce

O "ol" dedi ve olduk
Kimimiz halife
Kimimiz asi
İşte şu yıldızlar
Onun emriyle akıyor
Ve gözlerimin ulaşamadığı
Bütün mesafeler onun emrinde
Yüreğimdeki bu sevda
O'nun eseri

Ve ben
Bu gece hıçkırıklarla ağlamalıyım

O'nun mesajı önümde
Buğulu gözlerimle
Yüreğimin ışığında
Her şeyi yeniden anlamalıyım
Bu gece yürekten ağlamalıyım

Zafer Yılmaz

Mezar taşı

Yeşillik kabristan uhrevi bölge
İlerliyor ağır, ağır bir gölge
Mezarlarda çeşit, çeşit yazılar
Kitabe değil de gerçeğe belge

Kimisi gencecik, kimisi yaşlı,
Kimi bezetilmiş sarıklı, başlı...
Kiminin kaybolmuş ismi, ünvanı,
Kimi gül bahçesi, kimisi taşlı...

Mezar taşı iz, iz yontma bir mermer
Yolcusuna binek, hayata semer
Hayır yokluk değil öyle düşünme
Bir sonu ve başı kaynatan kemer.

Dünyaya her gelen buradan geçer
İyide, kötüde ektiğin biçer
Bizim yorumumuz önemli değil
Makamı yüceyi Rabbimiz seçer.
1977, Erzincan

Zafer Yılmaz

Musalladan hayata bakmak

İmrenen bakışların arasında
Sırmalı kaftanlar içinde
Böbürlenerek
Hayata bakmak

Ya da tam tersi
Eski soluk modası geçmiş
Giysilerle insanların arsına çıkmak
Tüm küçümseyen bakışlara rağmen
Yürek ister

Birde
Bunların hepsinden de sıyrılıp
Beyaz ve dikişsiz
Bir giysiye sarınarak
Musalladan hayata bakmak
Aynı gözlerle
Ama soğumuş bedenle
Başka eller tarafından yıkanmış
Soğuk ellerinle
Artık içindeki kanı
Atamayan kalbinle
Açamadığın gözlerinle
Dönüp buz gibi musallanın üzerinden
Hayata bakmak
Ve birazdan
Şirtını toprağa yaslayarak
Üzerine toprağın serileceğini
Birde bu karanlıkta
Yalnızlığı düşünmek
İki kere yürek ister

Yine
Bu bakış
Buranın bir
Giriş kapısı olduğuna
İnanan yürek ister
Kısacası
Musalladan hayata bakmak
İki kere yürek ister...

Zafer Yılmaz

Mutlu hamal

Suratı terlemiş, boncuk, boncuk ter
Durmadan çalışır ekmek parası
Eşten dosttan ayrı, demez ki yeter
Yüreğinde sizler hasret yarası...

Teri iplik, iplik suratı al, al
Sirtında ağır yük terli bir hamal...

Gözü ışı, ışıl bakışı derin
Alnında çizgiler iz, iz kederin
Neler bilir neler, neler yaşamış
Konuşmaz, anlatmaz olmaz haberin.

Mutluluğu bulmuş yaşıyor hamal
Mutsuzluk deryası bir kürek bir sal...
1979, Erzincan

Zafer Yılmaz

Namaz

Miracın hediyesi, vuslatın doruğudur
Yüreğini hazırla, akebinde kıyam dur

Zirvesidir ikramın, turfanda ikliminin,
Lütuftur bahçesinden hâkimler hâkiminin

Eğilince şu nefsim büklüm, büklüm önünde
Huzura erişiyor en çileli gününde...

Ne sazda var ne sözde onun verdiği neşe
Aynanın yansıttığı denk olur mu güneşe...

1980,Erzincan

Zafer Yılmaz

Ne ateşte, ne suda, nede toprakta...

Pencerenin camını
Kıran kahkaha
Hala saklıdır
Badanası kirli duvarda
Tavandaki isler
O günden sonra
Ne silindi, ne tazelendi
Bir daha lüksde yanmadı
Bu odada aslında
Gündüzleri ufak penceresinden düşen ışık
Yeter her şeyi aydınlatmaya
Ama
Kelimelerimin suskunluğu
Yüreğime haddinden fazla ağır
Leylaklar açıyor mı bahçede
Yıllardır sulanmadığı halde
Yoksa pişmanlığın mı besliyor
Alışılmadık, soluk, sarı çiçekleri
Ben tavan aralarından
Bir ses duydum
Ondan rahat uyudum
Bu şiltesiz yatakta
Lakin tereddütteyim
Uyanacağım sabahta
Beni hangi karabasan esir alacak
Hangi iklime düşecek ayaklarım
Ne olur bırak git
Gölgeni de götür
İkinci vakti
Sanki izbelikler canlanmakta
Sesini de götür
Rüyalarımda alıştım ama
Güpegündüz sokakta
Güneşi arkasına alıp
Her gölge arkamdan haykırmakta
Biliyorum
Benim kireci dökük duvarda
Gördüğüm cinnet
Ancak bedenimle yok olacak toprakta
Yoksa yıllar var ki
Ruhumun gölgesini yakalayamadım
Ne ateşte, ne suda, nede toprakta...

Zafer Yılmaz

Ne ilk ne son

Emellerim
Yoğun tempo koşturmam
Sürpriz bir ihanetle
Sarsıldı

Halbuki
Ne ilk hançerdir bu
Sırtımdan yediğim
Nede ilk direnişim
Beni yıkabilecek bir darbeye

Kendine yetiyor insan
Kendi kendine
İhtiyaç yok
Direnç dilenmeye
Kaldı ki
Hançer yemişse
Daha önce
Kutsal davada
Aynı insan
Viz gelir

Dünya değmez
Bu çizgiyi çok da zorlamayı
Hele ki
İki ucu da bu tarafta kalıyorsa
Ama
İnsan yok sayamıyor duygularını...

Zaman, kutsal merhem
Tek çare
Nasıl sardıysa önce
Onulmaz yaralarımı
Yinede
İnsan yok sayamıyor duygularını

Bu
Ne ilk sürpriz hançer
Ne ilk dünyanın dar gelişi
Gönlümün genişliğine rağmen

Şükür
Yaratana şükür
Yaratıp akıl verene
Yaratıp yürek verene
Yaratıp bilek verene
Şükür
Dağların çekemediği yüke
Dizlerime direnç verene

Ne ilk sığınışım O'na
Ne ilk genişliğe çıkarması beni

Bütün darlığıma rağmen

1999 Erzincan

Zafer Yılmaz

Nereden bileceksin

Dilimin ucunda düğümlenen
Bir kuş sesinde gizli
Ve ben
Omuzum da ki yükü
Soluklanmak için bırakamazken
Nereden bileceksin?
Martıların kanadında kalan,
Gümüş rengi,
Eflatun düşleri.

Akşamların erken olmaya başladığını
Üç yıldır hissediyorum
Üç yıldır arkamdan `ses` duyuyorum
Nereden bileceksin?
Bir babanın `yavrum` derken hissettiklerini
Nereden bileceksin?

Dilimin ucunda
İsyan sözcükleri
Lugatımda yasak kelimeler tükeniyor
Kavgalarla yoğrulmuşum oysa
Taşıyorum.

Yavrum!
Nereden bileceksin?
Bir babanın çocuğundan
Neler beklediğini
Nereden bileceksin?
Erzurum, 93

Zafer Yılmaz

O dersi kaçırmışım

Etrafa bakma,
Her şey sahte.
Methiyeler laf olsun diye,
Hatır sormalar adetten,
Şimdi her şey başarı,
Her şeye usulden alkış...

Takvimde kaç gelecek günü işaretledim
Alacaklar-verecekler,
Gelir-gider dengeleri...
Sanki benimmiş gibi gelecek zaman...
Hâlbuki imanım engel,
Geleceği benim saymaya...
Ve işaretleyemediğim,
Ama geleceğini kesin bildiğim,
O günüm...
Ve O günün
Gelir-gider dengeleri,
Kaç iniş, kaç çıkış...

Bütün nebilerin mucizesi ışığında
Şu tarihe dur demeliyim
Bu karşıt kaynaşmanın
Kalabalık ama zayıf bağını
Kızıl denizde algıladı insanlık
Güçlünün yanında yer alanlar
Aciz kalınca güçlü
Nasıl da kaçıştılar...
Ben bu dersler okutulurken
Öğretmeni dinlemedim herhalde
İkmal sınavlarım çok zor geçiyor
Ellerim semada,
İçten yakarış...

Yaratanın "kulum" derken
İfşa ettiği sevgiyi
Nasıl hak etmeliyim?
Bu güne kadarki bütün öğretmenlerim!
Hangi sınav sisteminin altında ezerken beni
Bu sorunun cevabını kaçırdım
Şimdi tüm diploma ve belgelerimden sıyrılmış
Üstelik şakşakçıların terk ettiği
Bir zavallıyım...
Takvimde kaç geçmiş güne çarpı attım
Kaçının geliri-gideri dengeli
Kaç bahar, kaç yaz, kaç kış...

Zafer Yılmaz

O kelime

Bir tanedir lügatta
İşe yarar kelime
Buldum o bir taneyi
Dolandırdım dilime
Ferahlık uyandırdı
Ruhumda lime, lime
Eriştim sayesinde
Faydalı bir ilime
Taş çıkardım onunla
Atom çağda bilime
Aldım değnek elime
Dilimde bir kelime
Yazı kışı düşünmem
'Dur' demişim iklime
Gezerim koca yurdu
Uğrarım her ilime
Dilimdeki kelime
İşlendi her büklüme
Yıkandı yağmurlarla
Halk tutuldu selime

Erzincan,1983

Zafer Yılmaz

Okçular tepesi

Şehrin Rengârenk ışıkları...
Birbirinden pahalı
Binaları, arabaları...
Başımız döndü.
Bu tepeye kim koymuştu bizi,
Niye bekliyoruz?
Ganimet borazanımı çaldı?
Sendemi terk ediyorsun,
Okçular tepesini?
Bu duman niye?
Dumanlı havayı
Sevsin kurtlar.
Ganimet malıdır,
Allah nidalarıyla saldırdığınız...
Zalimin kendisi değil, malı
Ve ilginç
Nasıl da kalabalıklaştı saflar...
Hâlbuki
Sizi bilirim ben
En doğru kelamdan
Eğlence ve dünya kazancına karşılık
O'nu ayaküstü bıraktınız
Rabbinin divanında

Hamza'nın kanını
Yollara ser asfalt niyetine
Daha kolay taşırsın ganimeti
Son model arabanla
Havuzlu şatona

Ben okçular tepesinde
Emanete saygılı olmalıyım
Tek başıma kalsam da
Birde gelirken beytûlmalden
En kuvvetli zırhı almıştın
Döne, döne savaşılmış gibi
Kılıcı kuvvetli kılan
Çeliği değil
Zülfikar'ın kabzadan gerisidir
Ey imam!
Sen çarığınızı yamalarken
Cenkte kılıç tutan elinle
Aynı yüreğinle
Seni ve evlatlarını
Dedesine yaptıkları gibi
Ayaküstü bırakanları tanırım
Onlar bir makam duyunca
Karşılığında
Masumun başını getirir...
Ben bu tepede
Gözümü bile kırpmamalıyım...

Derdimi kim anlar?
Ben bir dert kuyusu bulmalıyım
Ona anlatmalıyım,
Ona ağlamalıyım...

Zafer Yılmaz

Olgunluğa doğru başkalaşım

Katılaşan fikrimin somut heykeli gibi
Karşıma dikiliyor kelimeler heceler
Gariplikler içinde Mesih'in eli gibi
Sırtımı sıvazlıyor gündüzler ve geceler.
1986,Erzurum

Zafer Yılmaz

Özledim seni baba

Mücellidin sandığını
Alevler sardı
Çekmecesi saçılmış etrafa
Renk renk kuka ipleri...
Üzülme baba,
Senden sonra
Formalar dağınık kalacak
Şirazeyi lugatte görecek yeni nesil
Cendereyi ya duyar ya duymazlar
Yeni kitapların miklebi yoktur
Çiriş tasını bulamadım ama
Unutmayacağım emeğini
Yavrusunu seven anne gibi
Dağınık kitaplara dokunuşunu
Mesihden mirasmıydı
Nasıl da yenilenirdi elinin değdiği
Törpüyü sürerken kıpırdardı dudağın
Bilmem hangi duayı okurdun
Yenilerdin eskileri
Gelecek nesillere aktarırdın
Geçmişin mirasını
Üzülme baba
Senden sonra
Kitap okuyanda kalmadı
Gelecek nesillere aktarılacak kitapta
Şimdi seni çok özledim
Nur çehren sanki karşımda
O güzel bahçede
Hangi kitabı ciltliyorsun?
Ne olur bizde yer ayır yanında

Zafer Yılmaz

Özledim seni bahar kadar

asıl sebep
gönülsüzlüğümüz
bizi biz olmaktan uzaklaştıran
ihmalimiz buzdağının görünen kısmı
saklı diğer kabahatlar...
soğuk bir iklime düştük
ve sesin uzaklarda
sesin dokunaklı

artık tıkayamam kulaklarımı
yüreğimin çözdüğü
şifreli çığlıklara
gurup vakti
uzun gölgeler kızılışıyor arkamda
ben yeni bir iklime hicret etmeliyim
henüz mecalim varken
bu çılgın sesde ney?
şafak türküsü söyleyen sen misin?
ama
Sesin uzaklarda
Kelimelerin silik
Şesin dokunaklı...
Özledim seni,
Bıyıklarımın donduğu günde
bahar kadar
zifiri karanlıkta
şafak kadar
farkındasızlığımı hoş gör
saysam onlarca mazeret
yüreğim rahat etmeyecek
tek kelimeyle kasıt yok
bu gerçek

Zafer Yılmaz

Pınar

Bir pınar oluk dan akan yaşıyla
Derin susuzluğa derman oluyor
İşlenmiş eskice yontma taşıyla
İplik, iplik şırıl, şırıl soluyor

Ne kadar göz yaşı ne kadar çile
Bitmeyen ıstırap gelmez ki dile
Tek gözlü bir pınar tek gözle bile
Ağlayıp sızlayıp çile doluyor

Pınarım, pınarım hiç durma çağla
Solgun yüreklere dermanı sağla
Yaşlarla kalbimi sonsuza bağla
Mahdut oluş bize çok zor geliyor...
1979,Erzincan

Zafer Yılmaz

Ramazana Manileri

Ramazana merhaba
Bizlere verdin sefa
Rabbimize hamdolsun
Her nefeste bin defa.

Oruç tutmak izzettir
Sahur, iftar lezzettir
On bir ayın sultanı
Cümlemize rahmettir

Aldanma sağa sola
Yürüyelim hak yola
Ramazanda oruç tutan
Akıbetin hayrola

Geldin vede gidiyorsun
Bizi mahzun ediyorsun
Ramazanda tüm insanlar
Kendini hayırla yorsun

Kuran ayı ramazanlar
İnananlar ondan anlar
Bereketin bize kalsın
Pişman olsun tutmayanlar

Ramazanda dolar kiler
İhtiyaçlı sıcak aş yer
Mehmedoğlu bir uyak ver
Söyleyelim hoş maniler

Zafer Yılmaz

Sahil

Ufuk da denizler hasrete daldı
Doğacak güneşi beklemekteler
Dudağımda hicran şarkısı kaldı
Kederi kedere eklemekteler

Sahilde akşamlar hüzün getirir
Ufuk da kızılık hicret bestesi
Sancılar, elemeler yığılır bir, bir
Işıldayan deniz söner ötesi.
1987,Erzurum

Zafer Yılmaz

Saklambaç oynasak

Ölüm bize çok yakın,
Bir yanımız ne uzak.
Öyle düşünme sakın
O değildir ki tuzak

Bir saklambaç oynasak
Kaçsak, kovalasak...
Biz onu yakalasadık,
Olmaz ki
Ebeyi değiştirmek yasak.
Yolluk için şimdiden
Bir şeyler hazırlasak
Dünyanın süslerini
Ciddiye almasak
İşimize baksak
Ama
Hep hazır olsak,
Kurtuluş yok anlasak
Bıraksak,
Hiç saklanmasak
Gelince yakalansak

Zafer Yılmaz

Sana geç kalmışım

Senin ağında
Kendime
Ve
Sana geç kalmışım ben...
Sende çığlıkla mı doğdun dünyaya?
Ve havasını vererek senide mi esir aldı,
Ciğerlerine dolarak,
Yalan dünya,
Son nefesin çıkana kadar...
Seni bilmem ama
Ben yle...

Yiğitliği dedemi anlatan hikyelerde öğrendim.
Yiğitler erken gidermiş.
Ben onu göremedim.
Dedem olsa dediğim çok olay gördüm.
O olsa öyle olmazdı
Ama ben o olamadım...

Sende biraz erken mi geldin?
Sevdanın da,
Kavganın da delikanlıca
Olduğu ağda
Tam aradığım gibi...

Yoksa ben mi geç kaldım?
Tarih kitapları doğru söylüyorsa
Bana uyar hani
Dostunda yiğit,
Dşmanında.
Ve asıl gerçek
Tozlu kitaplardaki
Uzak isimler değil
Sana geç kalmışım ben
Ve kendime
Senin ağında

Zafer Yılmaz

Sefa Geldin Ramazan

Bin Şükür halimize kavuŐturdu yaradan
Sahur ve iftarınla sefa geldin ramazan...
Ne uzun geldi bize, bir yıl geçmiş aradan
Çok özlemiŐiz, sanki ilk defa geldin ramazan....

Vuslat için bekleriz, özlemle onbir ayı
Rahmetin, bereketin sarar bütün dünyayı
Kırılır zalimlerin kılıcı, oku, yayı
Şeytanlar zincirlenir, vefa geldin ramazan...

Rabbimin inayeti tutabildik orucu
Bu yıl yaza rastladın, sıcaklar kavurucu
Günler uzun akŐama kadar oruç yorucu
İmanı sahtelere cefa geldin ramazan...

Zafer Yılmaz

Seher vakti

Seherler, seherlerin getirdiği serinlik
Ruhlara ipil, ipil bazı Şeyler anlatır
Ufukları kuşatır manadaki derinlik
Görünen hissedilmez, silinir satır, satır

Gönülleri doldurur bu hicretin bestesi
Zaman, mekân kavramı anlamını yitirir
Dört bir yanı bürüyen aheste tekbir sesi
Bu mukaddes güfteye yeni bir can getirir

ERZURUM,87

Zafer Yılmaz

Seni alnından öptüğüm gün ağladım

Seni alnından öptüm
Öldüğün gün
Kavgana, sabrına,
Yüreğine hürmeten...

Bugün mezarının başında
Sende güzelliği özledim,
Sende sabrı...
Hey gidinin dünyası
Neyin kaldı geriye
Gidenlerin ardında

Final sahnesini kestiremiyorum
Ama beni de alnımdan öpen olur mu?
Zincir burada koptu mu?

Hey gidindin dünyası
Mal yine sende kalır
Eli boş gelen eli boş gider
Geriye bir nam kalır
Sadece götürürsün
Yüreğine işlediğin gergefi
Bir O bilir, O ölçer
Sevenlerin yüreğinde
Gidenden bir gam kalır

Seni alnından öptüğüm gün
Anladım kavgayı, sevdayı, sabrı...
Kusura bakma ama ağladım
Nedenini bilmeden ağladım

Zafer Yılmaz

Seni kalbime gömdüm

Seni yüreğime gömdüm...
Hayır
Öldürmedim
Sakladım yüreğime
Başkalarına gösteremezdim
Yerim daralıyordu
Ve sen,
Başka yere sığmazdın
Seni yüreğime gömdüm...

Bir büyük lafın tezahürüydün
Bir tenakuzun tezahürü
Yani Leyla;
Gizemli, sürükleyici,
Sevda büyütmişti seni,
Kusursuz kılmıştı
Oysa imkansızdı lügatım da,
Böyle sevdalar
Ve ben
Seni yüreğime gömdüm...

Resmini özlelemedim,
Cansız suretini.
Birlikte solumayı
Birlikte yaşamayı düşündüm
Birbirimizi
Yapa yalnız
İkimizin dünyasında
Ve seni yüreğime gömdüm...

Dolunayda seni gördüğümü
Şimdi nasıl gizleyeyim;
Bugün ayın on dördü
Gökyüzü seninle kaplı
Seni yüreğime gömdüm...

Sensiz kalmayı düşünmedim
Yüreğimin ölümü dışında
Düşünmedim sensizliği
Her an seni hissettim
Her an içimde yaşadım seni
İmkânsız olsan da
Uzaklarda olsan da
Hiç sensiz olmadım
Seni kalbime gömdüm...
Hayır
Öldürmedim
Sakladım kalbime
Zaten sen
Başka yere sığmazdın
Seni kalbime gömdüm...

Zafer Yılmaz

Sevdamız

Sevdamız yazılmış kırık kalemle
Gönlümüz vuslatı umut ederken
Yollarımız hepten çıkmaza vardı
Karanlık geceler, geceler derken
Dört bir yanımızı karanlık sardı
Sevdamız yazılmış kırık kalemle

Yıllarımız geçti keder elemle
Aynalar yüzüme sırtır oldu
Yolları izleri seçemez oldum
Varlığım nefretle, kinlerle doldu
Tomurcuk açmadan sarardım soldum
Sevdamız yazılmış kırık kalemle

İhtilafa düştüm kendi kelleme
Işık... Rabbim ışık, aklım karıştı
İradem elimden sıyrıldı gitti
Nefsimle kamçılı şeytan barıştı
Cevherim... Cevherim tükendi bitti
Sevdamız yazılmış kırık kalemle

Erzurum,1986

Zafer Yılmaz

Sevgi mektubu

Bir esinti... ufuk arkalarından
Sakin berrak temiz gönül açıcı
Çok sade süzölmüş kir ve arından
Kalbe iplik, iplik neşe saçıcı

Bir ses bir güzelin sonsuz sevgisi
Uzak muhitlerden kalp atışıyla
Hasretten yakınıp haber evgisi
Mektuba gözyaşı kan katışıyla.
1982,Erzincan

Zafer Yılmaz

Sevgili

Sevgiyi duman, duman hissetmek
ta ciğerlerinde
taze çiçek,
yeni bahar,
kelebeğin kanat sesi,
asma köprüde sarsıntıyla yürümek,
yalçın kayalara düşen seher damlası,
buruk dönüşleri güvercinlerin,
gurup vakti.

Ve şair günlerden sonra
tekrar yazmaya başlıyor
yüklü duyguların cenderesinde
hayır ağlamaklı değil
mutlu bir seherin cazibesıyla
çekim alanında devinimlerle
kapalı gözlerin ufkundaki bahar
elinde bir demet karanfil
ayakları, elleri sadece bahar ülkesinde
sözcükleri lugata hapsetmenin eminliğiyle
duyguların beyaz güvercin olduğu
dalgıçların uğramadığı yeşil denizde
gözleri düğümlemiş
deniz dalgalı saçlarında
ve ötesi...

Sevgiyi duman, duman hissetmek
ta ciğerlerinde
taze çiçek,
yeni bahar,
kelebeğin kanat sesi,
asma köprüde sarsıntıyla yürümek,
yalçın kayalara düşen seher damlası,
buruk dönüşleri güvercinlerin,
gurup vakti.

Yıllar var ki sevginin
basamaklara aheste tırmanışını
seyreden şair
`kaf dağı'nı aştığını hisseder
duygularının
ve ufkunun doruklarında
O'nu bulur
mutlu
sevgi dolu
bu,
hasretin zaferidir
oysa yıllar önce şair
hasreti hissetmişti iliklerinde
ama
yaşamak başka duyguydu
`kaf dağı'nın doruklarında

hasret denen gerçeği

Sevgiyi duman, duman hissetmek
ta ciğerlerinde
taze çiçek,
yeni bahar,
kelebeğin kanat sesi,
asma köprüde sarsıntıyla yürümek,
yalçın kayalara düşen seher damlası,
buruk dönüşleri güvercinlerin,
gurup vakti

1996, Eruh

Zafer Yılmaz

Sıra dışı hüzünler

İnsan bu kadar mı özler?

Kar yağmasını...
Bu kadar mı arzular
Hep çocukluğunu çağrıştıran
Kara doydığı günleri...

İki özlem
Beyaz ve taze
Gözlerin hayata
Daha alıcı gözle baktığı
Elden uçmuş dünleri...

Kederleri unutulmuş
Yoklukları avutulmuş
Gözyaşları kurutulmuş
Sıra dışı hüzünleri...

İnsan bu kadar mı özler?

Zafer Yılmaz

Sizde isimleri unutmuş musunuz?

İsimleri nasıl unuttum
Şu karşıdan gelenin adı neydi?
En önemlisi
Dost mu,düşman mı?

Terazinin kefesi
Ne tarafa ağır basıyor?
Sevda nereye düştü?
Vay be!

Saman pazarında altın misali
Bu makine fabrika ayarlarına
Nasıl dönüyor?
Nerde reset düğmesi?
Sistem nasıl geri yüklenir?
Çok geç olmadan

Aklı kesen beri gelsin
Kullanım kılavuzunu nereye koyduk?
Garanti belgesi var mıydı?
Kaç yıl servis bakımlı...

Aklım karıştı beyler
Adem bize ne öğretti?
Vay be!
Babasının sözünden çıkan
İsyancı çocuk ...

Ben böyle değildim aslında
Böyle de olmamalıydım

Zararın burasından nasıl dönülür?
Bilen var mı?
Yoksa,
Sizde isimleri unutmuş musunuz dostlar

İsimleri nasıl unuttum
Şu karşıdan gelenin adı neydi?
En önemlisi
Dost mu,düşman mı?

Elimi tut gerçek dost!
Başka çıkışım yok
Tut elimi...

Zafer Yılmaz

Sizde saklı kalsın

Hey!
Durun
Durun ve cevap verin
Beni anlayan var mı?

Bir dakika
Beyefendiler,hanımefendiler
Nereye gidiyoruz?
Neden yürüyoruz ?
Bu kavga niye?
Çoğaldıkça bizi çökerten ağırlıkları
Neden sırtımıza yükleniyoruz?

Ve en önemlisi
Neden kötü özelliklerimizi
Öne çıkarıyoruz
Bir sürü güzel niteliğimiz varken
Neden karıştırıyoruz
Boyun eğeçeğimiz makamla
Başkaldıracağımız makamı
Ve vefamızı kim unutturuyor bize

Bir dakika
Beyefendiler,hanımefendiler
Kendi kendinizeyken
Sizinde
Güzel anlarınız oluyor mu?
Başkalarından gizlediğiniz
Güvenip paylaşamadığınız
Güzel anlarınız
Sizinde yüreğiniz hıçkırıyor mu?
Gözleriniz kendini salıyor mu?
Kimse bilmesin ama
Yazık bana diyor musunuz?
Kendi kendinize yalnızken
Sizde saklı kalsın dostlarım
Ben diyorum
Diyorum ama ötesi
Yani bu iklimi yakalamışken
Gerçek karanfillerin ve güllerin bahçesinde
Renklerini ve kokularını soluklamak için
Ne yapacağımı bilemiyorum

Beyefendiler,hanımefendiler
Neredesiniz?
Ne zaman bu konuyu açsam
Sizleri çevremde bulamıyorum
Hepinizden rica ediyorum
Lütfen bugün
Yürek dertlisi bir garibin
Başını şefkatle okşayın
Lütfen

Zafer Yılmaz

Sonsuzluğa susamak

Ense kökümde yüklü sonsuzun ağırlığı
Kulağımda uğuldar dñnyanın sağırlığı

Bir gñn çarparsa kafam sallanırken boşlukta
Perdeler hep açılır kaybolur sarhoşlukta

Zonklarken uğuldarken aklımın her neferi
Ter fişkırır alnımdan sanki yırtılır deri

Ufacık bir kefedede sonsuz tartan kantarcı
Yüreğimde ıstırap,bedenimde bir acı

Her noktaya varılır çıka, çıka başamak
Aklıma batan kıymık: sonsuzluğa susamak
1980,Erzincan

Zafer Yılmaz

Şeytanın cenderesi

Beynim arı kovarı, kan terliyor hamurum
Bırak yakamı şeytan yumuşuyor çamurum

Bağrımı yakan ateş çoktan söndü yok oldu
Cinnet saçan alevler küle döndü yok oldu

Bilmem hangi noktada düğümlendi yollarım
İrademden sıyrıldı ayaklarım kollarım

Kör şeytanın kamçısı sırtımda şakırdıyor
Kalbim kara kazanda cevherim fıkırdıyor

Ey şeytanın kamçısı dursana benden irak
Gelmiyorum peşinden sırtım kabardı bırak.
1983,Erzincan

Zafer Yılmaz

Tasvir

Bin yıllık mazinin donmuş yağırılığında
Büklüm, büklüm sokaklar evler yıkık ve dökük
Bir muamma insanlar sonsuz ağırlığında
Kiminde kalp kilitli,kiminin gözü sökük.

Böyle kör topal harfler hangi alfabede var
İlkel insanlar bile medeniydi bunlardan
Cahiliye devrine dönüyor tarih tekrar
Kimsenin haberi yok oynanan oyunlardan.
1984,Erzincan

Zafer Yılmaz

Taşırmayın

Onu buna, bunu ona
Düşürmeyin, düşürmeyin
Satılığa çıkan malı
Şişirmeyin, şişirmeyin
Başkasında çok görünce
Şaşırmayın, şaşırmayın
Hoşunuza giden şeyi
Aşırmayın, aşırmayın
Hamuru cılk olanları
Pişirmeyin, pişirmeyin
Bu böylece dolu bardak
Taşırmayın, taşırmayın.
1980,Erzincan

Zafer Yılmaz

Tek başına direnmek sevdalı yürek ister

Sevdayı sürgüne,
Sevdalıyı çarmıha
Ve lüzumsuz tutkuları
Başköşeye...

Ne bekliyorsun?
Cıvık bir kan fişkırıyor,
Kalpazan icadı,
Sahte yürekten
Ve bu kanla beslenen
Bedenden
Ne bekliyorsun?

Mektep tatilde,
Öğretmenler terhiste.
Öğretenlerin
Ne öğretmene ihtiyacı var,
Ne müfredata.
Ara sıra
Ceplerinden çıkardığı
Boyalı kâğıtlara
Hem bakar,
Hem etrafına gösterir bunlar.
Sihirli kâğıtlarıyla
Efsunlar etrafını
El çabukluğuyla
Yine kendi cebine doldurur ne varsa.

Ve iki ucu kirli
Bir değnek sunarlar
Çaresiz yardım için
Her elini uzatana
İşte dünya
İblis yalnız gitmez
Kendi yoluna...

Onurlular
Yanlışta zorlanırken
Ateş çukuruna
Atılma tehdidiyle
Gerçek çukurun derinliğini
İyi bilenlerdir
Ve hangi zorun
Hangi kolaydan
Kıymetli olduğunu
Yüreklerinde hissedenlerdir

Yalnız kalsa da
Tek başına direnmek
Sevdalı yürek işidir...

İşte bir kare

Tarihin ve coğrafyanın resmi:
Sevdayı sürgüne,
Sevdalıyı çarmıha
Ve lüzumsuz tutkuları
Başköşeye...

Zafer Yılmaz

Terzi baba

İçimde bir tutku her seher vakti
Koşa, koşa `Terzi Baba`ya gitmek.

Bir kova su ile uçarcasına
Yeşillik içinden geçerek yitmek.

Yılların hasretiyle yaşlı dervişin
Mezarı başına doğru seğırtmek.

Başına çömelip kelimeler ederken
Sohbetin zevkından kendim eritmek.

Döküp toprağına kovayla suyu
Gül olarak onun üstünde bitmek.
1978,Erzincan

Zafer Yılmaz

Tufan

Benim sayfam
Akıl-bâliğ olunca başlayıp
Son yükselişle bitmiyor mu?
Kendi kanım ötekileşiyor
Yarınlara taşınırken
Kötü hissediyorum kendimi
Kanın sınırını korumak lazım
Yok sayamayacağımıza göre
Nuh'tan öğrenmeliyim
Sular kendisini ıslatmış mı?
Yoksa sadece hicran ağrısı mı
Yüreğini burkan
Ehlim diye dillendirdiği
Sınavın zor sorusu
Bu duyguyu verirken yaradan
Yerinde kullanalım diye
Çaresini derdin içine koymuş...

O gün
İnsan kimseyi tanımaz
Kendi derdinden
Yoksa birilerine
Görün işler nasıl yürüyor adaletle
Demek isterdim...

Zafer Yılmaz

Tutku

Benliğimi kuşatan bir tutkudur her gece
Issız yollar üstünde bedenimi sürümek
Kilitlenmiş ağzımdan çıkmadan hiçbir hece
Koca şehri bir baştan tâ bir başa yürümek.
1985,Erzurum

Zafer Yılmaz

Ummanın ortasına kan düştü

İlk kez
Kan düştü yeryüzüne
İnsan ineli beri
Ve açıldı
Ardınca zulmün kapısı
Kabil'in yolu

Çağlar sonra
Habil'in yoldaşları
Koltukta başları
Başkalarına yapılan
Zulme karşı
"Rotamız Filistin
Yükümüz insani yardım"
Gıpta ile baktık size
Aslan yürekli...
Çağlar sonra
Ummanın ortasına
Kan düştü...

Sevda gemisinin
Sevdalılarına saldırdı
Yecüc-mecüc misali
Zulmün korsanları
Kanatlandı gökyüzüne
Kan düşmüş kefenleriyle
Güzel yüzlüler
Varlığınız lutfuna
Yeryüzünde dolaşabildik
Kaybedilmiş onurumuzu
Tekrardan kuşanarak
Ve güzel yüzlüleri
Kimse unutmayacak
Ve ben,
Aranızda olamadığımdan
Hüznümü yenemeyeceğim
Vuslata kadar
Gıpta ile arkanızdan bakarak
Ağlayacağım...

Zafer Yılmaz

Umut Bağlar

Dürüst olan çalışır
Ekmek parası için
Kimi beleş yollardan
Toto ya umut bağlar

Alınteri olmadan
Zenginliktir hedefi
Emeksiz kazanmak ister
Loto ya umut bağlar

Kusur bulamayınca
Rakibinin üstünde
Binbir hile çevirir
Montaj foto ya umut bağlar

Beylik çadırına dek
Fitne girdimi birkez
Bileği güçsüz beyler
Haksız toya umut bağlar

Özgürlük söylevleri
Kamoflaj örtüsüdür
Kökü dışarda olan kürt
Apo ya umut bağlar

Demokrasi narası
Atmasına bakmayın
Meydanda kaybeden siyaset
alıntı oya umut bağlar

Muttaki ibadetle
Cennete girmek ister
Dinden habersiz olan
Feto ya umut bağlar

Zafer Yılmaz

Vatan bizim vatanımız

Elden ele, dilden dile
Bir nesilden, bir nesile
Dedemizden miras kaldı
Vatan bizim vatanımız.

Her taşıyla, toprağıyla
Meyvesiyle, yaprağıyla
Dedemizden miras kaldı
Vatan bizim vatanımız.

Köy, kasaba, şehirleri
Göl, akarsu, nehirleri
Dedemizden miras kaldı
Vatan bizim vatanımız.

Bu toprakta büyüyüp de
Şefkatini hep görüp de
Her ne şartta olur olsun
Satan bizim düşmanımız.

Zalimlere katıldınız
Değermiydi satıldınız
Sonucunu düşünmeden
Yanlış yola atıldınız.
Her ne şartta olur olsun
Satan bizim düşmanımız.

Görülmemiş böyle hile
İşbirlikçi düşman ile
Elinize su dökemez
Lanetlenmiş şeytan bile
Her ne şartta olur olsun
Satan bizim düşmanımız.

Zafer Yılmaz

Ve Dostlarım Üşür

Bakışım soluklaşır
Tablodaki renk cümbüşü
Canlılığını kaybeder
Ve göz bebeklerim üşür...

Yoksunluğum alevlenir
Öksüz kalırım yine
Özlem içime işler
Ve yüreğim üşür...

Umutlarım uçar
Bütün hayallerim
Uzakta kalır
Ve ellerim üşür...

Gökten rahmet yerine
Sağanak, sağanak
Hak ettiğimiz yağar
Kaybeder yüreğim
Enerjisini
Ve dostlarım üşür...

Kelamdan uzaklaşır
Kulağımız, ağzımız
Hakikatın ışığı
Rotamıza yön vermez
Bu unutmuşluğumuz
O'nsuzluğumuz
Kâinatın iliğini dondurur
Isınmaz artık dünya
Ve tüm evren üşür...

Zafer Yılmaz

Ve gideceksin

bir dostun arkasından...
(A. Ünsal'ın anısına)

Gideceksin
Grup vakti
Buruk dönüşleriyle
Güvercinlerin
Bütün anılarını
Karanlıkların gizemine,
Dostlarının yüreğine
Saklayarak ...
Gün altında bırakıp sevenlerini
Gideceksin
Sabır içimizde umut
Umut içimizde sevgi

Gideceksin
Yaşadığımız coğrafyadan.
Arkana bakmadan,
Yaşlı gözlerle,
Arkandan baktırarak.
Sabır içimizde umut
Umut içimizde sevgi

Ve gideceksin
Dışımıza yansıtmasak da
Yüreklerimiz
İçten içe ağlayarak...
Gözlerimiz seni
Aramızda arayarak...

26/11/2004

Zafer Yılmaz

Ve kelebekler güneşe yöneldi

Ve kelebekler
Güneşe yöneldi
Bile bile malum sonu

Ne atalarının
Enerjileri yetmiştir
O mesafeye
Ne kendilerinin yetecektir
Ne ataları dayanabilmiştir
O sığağa
Ne kendileri dayanabilecektir
Onları bu çıkmaza iten
Ziyanın yetersizliği
Ziyanın zamansızlığıdır
Yoksa kelebekler
İnsanoğlu gibi
Sık sık kible değiştirmez
Büyük atalarının ezberlediği kitabı
Torunları tahrif etmeden okur
Ve atalarının kelimelerini duyunca
Kalın lügatlere bakmaya
İhtiyacı yoktur onların
Onlar çağlar boyu yaşamlarında
Öğretilenden başka kelimeye
İhtiyaç duymazlar
Ve onların
Yolları kolay kolay değişmez
Güzergâhları enerjileri kadardır
Kavgalarında biter
Soluklarının bittiği yerde

Olayı karmaşaya çeviren
Bizim verimsiz ışıklarımızdır
Albenisini artırmak için
Olduğundan güzel göstermek için
Işığın tilsimini bozmuşuz biz
Ayarını ellemişiz renklerin...

Ve
İnsanlık adına
Özür diliyorum, yürekden
Ömrü kısa, gönlü derin kelebeklerden...

Zafer Yılmaz

Ve yedi süzekten süzdüm dostlarımı

Değişir renkler
Çok renkli bayraklardaki
Belki üzerindeki totemlerde
Ama hiç değişmez
Kavganın zihniyeti
Hiç değişmez savaşın
Galibe de mağluba da eziyeti

Bayrakları taşıyanın
Yüreğindeki sevda kutsaldır
Yoksa ne bez parçasında vardır keramet
Nede arka plandaki
Eli kanlıların
Yüreğinde merhamet

Dünya kurulalı beri
Kaç kavgada ölenin
Canı ölünecek sevda yolunadır
Kaçı telef olmuştur...

Can,
Yürek,
Ceset...
Vay be!

Yedi zırha sardım yüreğimi
Sahte yaldızlı sevdalara
Yedi zırha sardım bedenimi
Sahte yaldızlı savaşlara
Ve yedi süzekten süzdüm dostlarımı
Geriye ne kalırsa...

Gerçek dost!
Yoluna can feda..
Gerçek sevda
Yoluna can feda...

Zafer Yılmaz

Ve yıkıldı putları birer birer...

Ulu hocalarımız bize
Hacer'in koşturmasını anlattı hep
İbrahim'in verimsiz bir araziye
Neden evlatlarını terk ettiğini söylemediler,
Söylemediler Allah'ın evine yakın olmayı,
Hakkıyla Rabbine yakaran zürriyet istemesini,
Put şehrinden kurtuluşu...

Biz gizli bir his gibi içimizde
İbrahim'i zalim zannettik hep
Onların anlattığı hikayeyi dinledikçe
Bu şüphe zehirledi inancımızı
Bir ucu yaratana dokundu
Bir bulamaca döndü zihnimiz.
İbrahim hep oyunbozandı
Onların hikayesinde
Eli bıçakla dönüyordu
İyice öteki oluyordu İbrahim.
Oysa seçilmişti.
Bu fitnenin
Bir ucu yaratana dokunuyordu...

Ve onların hikayesinde
Yaramaz çocuklar gibiydi İbrahim
Yaratan onu kah ateşten alıyordu
Kah evlat katilliğin den kurtarıyordu
Oda burnunun dikine giden haylaz çocuklar gibi
Her sahnede bir yaramazlık yapıyordu.

Ulu hocaları sorgulayabileceği mi öğrendiğim gün
Yeniden okudum kitabı
Yeniden tanıdım Adem'i
Kitabın satırlarında nasıl geçiyorsa
Yeniden canlandırımdım gözümde İbrahim'i...
Anladım kitapta zikredilenin arasına
Ne sokuşturulmuş sa
Kendi hikayelerine benzeterek,
Uydurdukları Tevrat'tan esinlenerek,
Hepsi kocaman bir yalandı...
Yalandı ilahlaştırılmış peygamberlerin zikredildiği hikayeler
Her peygamber aramızdan biriydi aslında,
Doğru davranışlarıyla yüceliyordu her biri,
İradesini kullanarak.

Doğuştan şanslıların, doğuştan suçluların olduğu
Bütün hikayeleri yırttım, zihnim kanasa da
Karmakarışık olmasından iyiydi...

Şimdi her şey yerine oturuyordu
Sonradan yetme istismarcılara
Ne post kaldı, ne minder...
Makamından indirildi

Sahte yüceler
Ve yıkıldı putları birer birer...

Zafer Yılmaz

Yağmurdan sonra

Herkesin uzağındakiyle konuşup
Yanıdakiyle konuşamadığı
Kimsenin diğerinin
Gözünün içine bakamadığı
Beton kent
Aynalı,camlı,renkli ışıklarının
Altından sıyrılarak

Yağmurdan sonra
Yıkanmış sokakların
Doğal kokusunda
Ve çok eskilerden kalma
Bahçeli,bahçesi ağaçlı
Kulübe gibi kalmış
Mütevazı konağın önünde
Yaşlı çınarın
Temizlenmiş yapraklarının
Altında
Makine seslerinden uzakta
Taze çay kokusu eşliğinde
Gözlerimin içine
Bakarak söyler misin?
Yıllardır uçurduğum
Sevda güvercinleri
Hiç pencerenize kondumu?
Bir avuç yem vermesenizde
Perde arasından olsun gördünüzümü
sevda ulagımı?

İnsan nedir, bilirmisin?
Adem'den aşağı
Çağlarda,iklimlerde
Değişmeyen varlığı...
Ya beni
Beni tanır mısınız?
Sevdayı yüreğine gömüp
Dilinden saklayanı...
Gözlerimin içine
Bakarak söyler misin?
Tiksindiğim bu sokaklardan
Bütün gücünle
Beni çeker misin?
Bu çınarın altında
Huzurlu olduğum gibi
Yürekte dinler misin?
Yani beni
Seni sevdiğim gibi
Sever misin?

Zafer Yılmaz

Yahya, selam sana

Yürekli ihtiyar
Ve yaşlı karısı
Ne kadar daraldınız?
Ne kadar üzdü sizi insanlar?
"Sen dilediğine hesapsız verirsin"
Matematiğin, biyolojinin, genetiğin...
Hele gözü, kulağı, yüreği,...
Olduğu halde
Kör, sağır, sevdasız,... olanın
Hiç anlayamayacağı...

Yahya,
Dine hizmet eden,
Ama dinden maişet almayanın oğlu.
Bu isim senden önce kullanılmadı.
Konuşan kesik başın,
Hakkı haykıracaktı...
Nefsinin isteğini
İlah edinmişlere
Hangi mucizevî ikaz
Tövbe ettire bilir ki...
Krala da, avama da
Aynı hükmü uygulamak
Cesur yürek ister...
O zamanda güçlüler
Kirli çamaşırlarını
Besledikleri
Din adamlarına mı yıkatırdı?
Yahya!
Doğduğun günde,
Öldüğün günde,
Yeniden dirileceğin günde
Sana selam olsun...

Bizi de üzüyor insanlar.
Ve kendimize üzülüyoruz,
Aklımız başımıza gelince.
"Sen dilediğine hesapsız verirsin"
Aramızdaki masumların, ihtiyarların,
Yürekten sevdalılarının hürmetine...
Bize de gönder.
/Yahya /
İsmi önceden kullanılmamış,
Kirlenmemiş...
Krala da uşağa da eşit davranacak...
Mangal yürek,
Her birimizi
Yeniden alevlendirecek kora sahip
"Sen dilediğine hesapsız verirsin"
Bize de...

Zafer Yılmaz

Yakariş

(Kurban Bayramına Girerken...Dua ile...)

Şükür ki var etmişsin beni.
Çok şükür ki,
Varlığından haberdar etmişsin beni.
Münezzehsin noksanlardan.
Kusur bende, eksik bende.
Farkındasızlık bende.
Farkına varmam için,
Merhametinle gel bana...

Tüm güç kendisindeyken,
İsyancıya mühlet vermek
Sana yakışır...
Kendisine taş atanlara,
Merhamet dilemek
Seçtiğine yakışır...
Yoluna yolcu olmaktır dileğim,
Bana yakışanları nasip et...

Hangi İsmailler girdi aramıza,
Hangi Yusuf lar,
Bilirim bünyamini de vermek gerekir...
Atam İbrahim'in sınavı,
Ne çetindir.
Yakubunki de.

Firavunlar çekemeyeceği yükü,
Sirtına vurur kölenin,
Doymayacağı kadar,
Yiyeceğe karşılık...
Sen kimseyi mesul tutmazsın,
Gücü yetmeyeceğinden...
Sen kimseyi aç koymazsın
İsyanda etse, itaatta...

Olabileceğim en güzel olmayı nasip et bana
Seçtiğin güzellere imrenirken
Yürekliliklerini ayakta alkışlıyorum...
Beni etrafıma uydurma,
Övdüklerinin takipçisi kıl...

Sevmemizi önerdiklerini sevdire bana
Yermemizi emrettiklerini yendir...
Verdiğin mühleti değerlendirmemi nasip et,
Zayedeceğim mühleti verme bana...
Biliyorum sen hep tutuyorsun elimi,
Senin elini tutmayı nasip et bana...

Zafer Yılmaz

Yalancı bahar

Bal arılarının emeğini soluklamadan
Bal ayını yaşarsak
Ve kovanları kökten boşaltırsak
Emekçilerin
Kışlık paylarını
Zarar sayarsak
Baharda sönmüş kovanların başında
Dönüşü olmayan
Hüznü yaşarız

Pencerelerimin tozunu almalıyım
Katarakt ameliyatı
Zaten miyoptan dolayı
Kısık bakıyorum hayata
Ve hayat bana
En albenili renkleriyle
Her gün
Yeni bir muhasara açıyor
Reklam panosu
Ve gizli
Ambargo tehdidi
Yalancı bahar

Netice
El elde baş başta
Gözlerimizi aldatan
Yalancı bahardır
Yüreğimizde dinmeyen
Gerçek baharların özlemiyle

Zafer Yılmaz

Yalnızlık

Yalnızlık hissedince canlanır yüreğimde,
Silinmiş anılarım, eski hatıralarım.
Kıpırdanış duyarak felçli sağ bileğimde,
Kalemime sarılır bir şeyler karalarım.

Yalnızlık "yaş" getirir, yaş ise "yumuşama"
Derken çözülür bir, bir kalbimdeki karanlık.
Kendimce anlam alır: "varolma" ve "yaşama"
Manasına kavuşur yüce kavram "insanlık"

Ya terk ederse beni yalnızlığın kederi,
Tek tasam bu aklımı karıştıırda durur.
Kafam arı kovanı; çatlar, yırtılır deri,
Sonunda beni alıp topluluğa savurur.

Erzurum,1987

Zafer Yılmaz

Yanlış Nota

Rüzgarın çirpinişı getirdiği haberi
umursamaz kulağına üfürmek içindir...
ne vereceğin müjdelik,
ne seni sevindirmek için.
o vefalı bir emanetçidir.
taşıdığı yükü, aldığı görevi
hakkıyla bilir ve yapar.
bağlamanın akortsuz teli gibi
yanlış notayı çalan
sokaktaki tenekelerdir.
ağaçların ve suyun sesini dinlersen
habercinin mesajı ayan beyandır.
teneke sesleri sokak kedilerini
çöplüklerden uzaklaştırır.
az sonra gelecek sağanak
yıkayacak sokakları.
nemli kaldırımların ütüsünü
artık ay ışığı kaplar.
yorgun bedenim
damlaların çıkardığı efsunkar sesle
sızmak istiyor.
sabahın güneşinde
kuş sesi ve kelebek renkleriyle
uyanmak için...

Zafer Yılmaz

Yedi zırh sardım yüreğime

Gözlerinin içine baktım
Ve kapattım gözlerimi
Bir zaman açmamalıyım
Yapabilirsem hiç açmamalıyım
Gözlerimi diğer objelere
Diğer renklere
Çünkü
Gözlerinin içine baktım
Ve kapattım gözlerimi

Son sözünden sonra
Tıkadım kulaklarımı
Başka ses duymamak için

Ve en önemlisi
Yedi zırh sardım
Göğsüme
Yüreğimi korumak için
Masiva rüzgarından

Bu
Büzüşük ürkek
Elindekiyi yitirmemek için
İçine kıvrılmış halimi bırakarak
Ellerimi sana açıp
Yalnız senden isteyerek
O bakış dan
O ses den
O yürek den
Daha iyisini istiyorum
Ve bu gün
"ballar balını buldum
kovanım yağma olsun" diyeni
Anlamak istiyorum

Yüreğime
Korkuyla sardığım zırhları
Aralayabilirse sevda rüzgarı
Ve
Yokdan var eden sevdanın
Işığı düşerse bu aralıktan
Değerini bulmuş satış misali
Zırhların arasından çıkarıp
Ellerimle en yükseğe kaldırarak yüreğimi
Buyur işte burada diye sunacağım
Buyur işte burada

Zafer Yılmaz

Yele verdim

Hasadımı harman ettim
Samanını yele verdim

Daneleri toparladım
Kalanını ele verdim

Kıymetine gücüm yetmez
Her şeyim bir tele verdim

Sermayeyi tüketince
Has bahçeyi sele verdim

Sorgu sual başlayınca
Kendi kendim ele verdim

Sahtelikten canım yandı
Tek umudum güle verdim

Rampalarda zorlanınca
Dostlarla el-ele verdim

Zafer Yılmaz

Yeni gençlik

Bizler yeni gençlik benzi soluğuz
Bir somurtkan maske saklamış bizi
Kurumuş pınarda paslı oluğuz
Bir zalimin eli haklamış bizi
1979,Erzincan

Zafer Yılmaz

Yer yüzünde toprağa kan düştü

Her inişin yokuşu var
Her yokuşunda inişi
Kolaylık zorlukla beraber
Zorlukta kolaylıkla
Zenginlik fakirlikle beraber
Fakirlik zenginlikle
Güzellik çirkinlikle iç içe
Çirkinlik güzellikle...

Yer yüzünde
İnsanların arasına
Yaratan bir iş atar
Bakalım kim ne yapacak
Kim zulmedecek
Kim zillete düşecek
Ve kim onuruyla
Seçilmişin izini tutacak

İblisten sonra
İssız yeryüzünde
Kabil bir başkaldırı yolu tutar
Ve yeryüzünde
Toprağa kan düşer

Her güçlünün
Bir zayıf tarafı var
Oradan vurur
Ezmek isteyen
Ve her zayıfın güçlü yanı silahıdır
Yani imtihanı

Herkesin yumuşak karnı da var
Yok edici sert silahı da
Ama herkesin
Fakirin, hastanın,
Körün, topalın,
Kadının, erkeğin...
Güçlü yanı da var
Zayıf yanı da
Ve
Yaratan bir iş atar
İnsanların arasına
Bakalım kim ne yapacak

Birde seçilmiş kul var
Halk arsındaki zayıfların
Onun yanında güçlü olduğu
Kılıç elindeyken bile
Verdiği her kararda
Yüreği titreyen
Her işin hesabını vereceği günden
Ve o günün sahibinden

Yüreği titreyen
Bulunca dağıtan
Bulamayınca Őükreden
Güçlü yanıyla ezmeyen
Zayıf yanıyla zillete düşmeyen...

Yaratan bir iş atar
İnsanların arasına
Bakalım kim zulmedecek
Kim zillete düşecek
Ve kim seçilmişsin
İzini tutacak
Onuruyla

Zafer Yılmaz

Yıldızlı bir gecede

Her gece derdime tanık yıldızlar,
Vehimler yürekten yaralar beni,
Bedenim derinden, derinden sızlar,
Şeytanlar sinsice paralar beni.

Vehimler şeytanın birer silahı,
Yıllardır ruhumu tehdit ederler,
-Postu deldirtmeden- etsem sabahı,
kendiliklerinden çekip giderler.
1987,Erzincan

Zafer Yılmaz

Yiğidi yiğit vurmaz

Hak, hukuk, adalet:
Dünyada nedamet...
Ahiret de saadet...
Buyur seç
Kolayı ya da zoru

Unutmamak lazım
Hakkı savunanlar
Puştların namlusunun ucunda gezer
Çünkü
Hemen tetiğe davranmak
Puştluğun göstergesidir
Yüreği ve bileği güçlüler
Vereceği hesaptan korkar...
Hesapların görüleceği günden

Çivisi çıkmış
Her şeyin
Yetkililer var
Fakat sorumlular yok
Yapanlar var
Fakat hesap veren yok
İyi ki
Bir gün
Herkes yaptığının
Ve yapması gerektiği halde
Yapmadığının
Hesabını verecek
Amenna...
İyi ki varsın Rabbim
İyi ki hesap günü var...

Ve
Yiğidi yiğit vurmaz
Yiğidi puştlar vurur
Ama geriye
Yiğidin namı kalır...
Her şey unutulur...

Zafer Yılmaz

Yoktan var etmek gibi

Yoktan var edilince
İlk insan
Öyle bir tat değmiş ki
Mayasına
Arar durur insan oğlu
O lezzeti
Ömrü boyunca
Ve bulamaz
Doğudakiler batıdaki tadlara koşar
Batıdakiler doğudaki tadlara
Çin mutfakları, Fransız mutfakları...
Nafile
Bulamaz insanoğlu
Dünyada
Aradığı lezzeti

Ve
Yoktan var edilince
İnsan
Öyle bir ses değmiş ki
Hamuruna
Arar durur insan oğlu
O sesi
Ömrü boyunca
Ve bulamaz
Eski sesler, taş plaklar, yeni sesler...
Dener her sesi
Bütün enstrümanlar,
Doğal sesler,
İnsan sesleri,
Hayvan sesleri...
Nafile
Bulamaz insanoğlu
Dünyada
Aradığı o sesi

Ve
Yoktan var edilince
İnsan
Öyle bir aşk gizlenmiş ki
Yüreğine
Arar durur insan oğlu
O sevdayı
Ömrü boyunca
Ve bulamaz
Her şeye bağlarda gönlünü
O sevdanın yeri boş kalır
Servetler, şöhretler, şehvetler, riyasetler ...
Bir, bir sıraya girer
Nafile
O boşluğu
Leyla'da dolduramaz...

Ve bulamaz insanoğlu
Dünya gözüyle gördüklerinde
Aradığı o aşkı...

Çünkü
Öndan alıp buna vermek
Yada
Verileni geri vermek
Kıyaslanamaz
Yoktan var etmenin sevdasıyla
Yani O'nun sevdasıyla
Ve o sevdaya yakışan
Bir aşkla sevmek
Tertemiz bir yürekle
Yoktan var etmek gibi
Hiç olmayan bir şeyi

Zafer Yılmaz

Yorgun savaşçı

Hüznümün boyutu ölçülmez artık,
Gözüme bakıp da anlamalısın.
Pabuçlar dağıldı, elbise yırtık,
Yüzüme bakıp da anlamalısın.

Nefesim kesildi, sesim kısıldı,
Ağızıma bakıp da anlamalısın.
Telleri dağıldı, sapı kırıldı,
Sazıma bakıp da anlamalısın.

İnsanlık tükenip, vicdan ölende,
Dövünüp durmayı bıraktım artık.
Baş arkada, ayak önde gelende,
Dizime vurmayı bıraktım artık.

Etrafımda işler terse dönende,
Narayı, ağıdı bıraktım artık.
İçimdeki umut kökten sönende,
Kalemi, kâğıdı bıraktım artık...

Zafer Yılmaz

Yüreğinin içine al yüreğimi

Savaşta
Atların ömrü kısaldı
Mızrakların boyu
Globalleştikçe
Meydanlarımız daraldı
Padişah çadırına
Toplandı herkes
En önde saf tutan
Yiğitler azaldı
Tükendi serdengeçtiler
Akıncılar gitti
Bir daha gelmediler...

Şimdi avcılar türedi
Korkunç silahlarıyla
Ve acımasızca...
Okyanus aşırı coğrafyalarda
Hesapsız kanlar akıyor
Hesapsız ve kitapsız...

Biz kendi coğrafyamızda
Liman bulamaz olduk
Demir atmaya
Kalabalık sokakların arasında
Bir nostalji kahvesi
Ve kalabalık arasında
Konuklanacak bir yürek
Birlikte çay içilecek
Bir dost

Müstesna dost
Ellerimi ellerinin arasına al
Yüreğimi yüreğinin içine
Bakışlarımı hapsed bakışlarıyla
Bırakma beni
Bu korkunç kalabalıkta
Yalnızlıklara

Zafer Yılmaz

Yüz yirmi beş kuruş

Soğuktan büzüşmüş ellerinde
Gün boyu kazandığı bozuk paralar
Bir düzden sayıyor paraları, bir ters den
Henüz yeterli değil eve dönmeye
Yorulmuş sesiyle tekrar bağıyor:
-Haydi abiler
Aynalı kantar gramı gramına tartar...
Sokak tenhalaşıyor giderek
Henüz tartılan yok
Postanenin önünden bir kalabalık geliyor
Heyecanla boğazını temizleyerek tekrar bağıyor:
-Buyrun baylar bayanlar, merdivenden kayanlar,
Bozuk para sayanlarrrr...
-kilosunu öğrenmek isteyenlerrrr...
Alman malı hassas kantar gramı gramına tartarrr...
-Tartayım mı abi?
-Kilonu bil bedava
Bu kalabalık dan da bir şey çıkmadı.
Akşam ezanı okunmadan on lira kazanmalıydı oysa
Fırından bütünletip eve götürmeliydi.
Simitçi Nabi geliyordu, keyfi yerinde
Son kalmış kuru simidi paylaşıp yediler
Kantarcı çıkardı parasını vermeye
Nabi:
-Olmaz bu kâra kalmış, zaten kuruydu.
Sen niye bu saate kaldın?
Bilmem dedi kantarcı mahzun mahzun
Nabi anladı
Ne kadar eksiğin var dedi
Yüzyirmibeş kuruş dedi utanarak kantarcı
Nabi cebinden çıkardı
Fırının hesabını yarın öderim diyerek verdi yüzyirmibeş kuruşu
Olunca verirsin dedi kantarcıya
Pazar günü yeni askerler çıkacakmış çarşı iznine
İşler iyi olur o zaman, inzibattan öğrendim...
Tezgahı topladı kantarcı
İkisi de huzurlu
Yürüyerek gittiler...

Zafer Yılmaz

Zencilerin annesi var mı?

Bir zencinin ağladığını gördüm
Anne
Siyah yanaklarındaki beyaz incileri
Yüreğinde ki öfkeyi
Gözlerinde ki
Mazlum ifadeyi

Anne
Zencilerinde annesi var mı?
Geceleri ninni söyleyen
Ayağında sallayıp uyutan
Arada kızan,
Ama hep seven
Anneleri var mı zencilerin?

Anne
Ben doğduğumda
Rengim karamıydı
Sonradan mı böyle oldum?

Anne
Bende ağlıyorum
Zenciler gibi
İçimde öfke
Yanağımda yaş
Yüzümde mazlumluğum

Anne
Ben zenci miyim?
Aynalar, insanlar, herkes
Yalan söylese de
Sen söylemezsin
Anne
Ben zenci miyim?

2001, Erzincan

Zafer Yılmaz

Zindan

Hıçkırıklarımı tuttuğum günler
Kelimeler bir bir kelepçelendi
Yığıldı kederler, dertler, hüzünler
Şikâyetler kalbe dilekçelendi

Zulmün saltanatı elbette bir gün
Her şeyden sıyrılıp yalnız kalacak
Yıllardır cezalı, müebbet sürgün
Kurtuluşu için ferman alacak
1986,Erzurum

Zafer Yılmaz

Ziyaret

İplik, iplik çözüldü gözümün tüm bağları
İplikler toplanarak aşiverdi dağları

Rüyalarda gördüğüm sevdiğim için deldim
Tırnağımla dağları; düştüm yollara geldim

Aç kapını Medine, aç kapını nebevi
Size kavuştu artık bu biçare bedevi

Huzuruza böyle çıkmaktan utanırım
Nede bu ilde kimse kimsecikler tanırım

Bir Kaab'da ben olsam Kâbe'nin huzurunda
Vücudum hayat bulsa hırkanızın nurunda

Sırtımı sıvazlayın kırmasınlar belimi
Kalemime duanız hiç kurutmaz elimi

Ey Allah'ın resûlü! salat ve selam sana
Pür kusurum; affedin müsade verin bana.
1977,Erzincan

Zafer Yılmaz

Züleyha'nın okulunda okudun mu?

Yusuf,
Yaratanın seçtiği,
Yaratanın Övdüğü...
Yusuf'un ki
Küçümsenmeyecek bir dik duruştur.
Yasak elma sınavının
Bir tarafı...
O Âdem olup,
Havva'yı görmedi ki...
Yusuf'un sevdasını tartışmak
Haddimizi aşmak olur,
Biz aramızdan başararı
Yani Züleyha'yı
Ayakta alkışlarız...

Sen,
Züleyha'nın okulunda okudun mu?
O,
Bir hamlığın
Pişme öyküsüdür...
O,
Bir kadının
Yasak elma sınavını
Üstün başarıyla geçme öyküsüdür...
Yusuf bir öğretmendir
Dik duruşuyla
Gerçekleri öğretir...
Züleyha,
Balonun yükselmesi için
Tüm ağırlıkları aşağı atabilen
Fedakar bir yürektir,
Bir kraliçenin
Sevdasına samimiyet gereği
Her şeyini vermesidir.
Ve
Verdikleri istediğinden çok olunca
Her şeyi görenin adaleti gereği
Hak ettiğine ermesidir...
En önemlisi,
Bu Yaratanın
Bize seçme öyküsüdür...

Zafer Yılmaz